

Ο ΓΟΥΔΡΑΝΥ

ΧΟΡΟ-ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

ΜΕΛΟΠΟΙΗΘΕΝ ΥΠΟ

Α. ΚΑΡΟΛΟΥ ΓΟΜΕΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΣΦΗΚΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΥΠΟ

ΣΗΥΡΙΑΩΝΟΣ Σ. ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η «ΑΥΓΗ»

Ν. Κοντινάρου.

1883

Ο ΓΟΥΑΡΑΝΥ.

ΤΑ ΤΟΥ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ:

Δὸν ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΔΕ-ΜΑΡΙΖ, γέρον ἰταλὸς πορτογάλλος.

ΚΑΙΚΙΛΙΑ, θυγάτηρ του.

ΠΕΡΥ, φύλαρχος τῶν Γουζρανῶ.

Δὸν ΑΛΒΑΡΟΣ, ἐθελοντὴς πορτογάλλος.

ΓΟΝΖΑΛΕΣ, ἐθελοντὴς ἰσπανὸς, ξενιζόμενος ὑπὸ τοῦ Δὸν Ἀντωνίου.

ΡΟΥΓ-ΒΕΝΤΟΣ, ἐπίσης.

ΑΛΟΝΣΟΣ, ἐπίσης.

Ὁ ΚΑΤΣΙΚΟΣ, φύλαρχος τῶν Αἰμορέ.

ΠΕΤΡΟΣ, δπλοφόρος τοῦ Δὸν Ἀντωνίου.

Χορὸς καὶ ἄφωνα πρόσωπα.

Ἐθελονταὶ διαφόρων ἐθνικοτήτων.— Ἄνδρες καὶ γυναῖκες τῆς Πορτογαλλικῆς ἀποικίας.— Ἄγριοι τῆς φυλῆς τῶν Αἰμορέ.

Σῶμα ὀρχηστῶν καὶ ὀρχηστρίδων

ἀποτελούμενον ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τῆς φυλῆς τῶν Αἰμορέ.

Ἡ σκηνὴ λαμβάνει χώραν ἐν Βρασιλίᾳ, ὀλίγον μακρὰν τοῦ Ρίου Ἰκνέβρου. Ἐποχὴ 1560.

Ο ΓΟΥΑΡΑΝΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Πλατεία ἔμπροσθεν τοῦ Πύργου τοῦ Δὸν Ἀντωνίου Δε Μαρίζ.

(Ἀναπετασθείσης τῆς αὐλαίας ἡ σκηνὴ εἶναι κενή· ταύτην διέρχονται ὄμιλοι ἀφώνων προσώπων φερόντων ἐπ' ὤμων ἐλάφους καὶ ἄλλα παντὸς εἴδους ζῶα ἄγρια· ἐκ διαλειμμάτων ἀκούονται ἤχοι θηρευτικοί. Ἐπειτα ἔρχονται ὁ Χορὸς τῶν Κυνηγῶν, ὁ Δὸν Ἀλβάρος, ὁ Γονζάλες, ὁ Ρουῦ, ὁ Ἀλόισος, καὶ οἱ Ἐθελονταί.)

ΧΟΡΟΣ. Διέρχεται ὁ κυνηγός· μάτην ἐνώπιον αὐτοῦ φεύγει ἀπὸ τῆς πεδιάδος πρὸς τὸ ὄρος τὸ ἄγριον θηρίον, μάτην βρυχᾶται ἐναντίον τῆς σιερρᾶς χειρὸς. Κρύπτεται ἐντὸς τοῦ σπηλαίου ὠθούμενον ὑπὸ τῆς τόλμης· προσβαλλεῖ, ἀλλ' ἐκείνος ἐτοίμως τὸ κτυπᾷ. Ἐπειτα δὲ ἀπηνδημένος ὁ κυνηγὸς ἀποθέτει τὰ βέλη καὶ τὸ τόξον καὶ ὄλωσ χάρων φέρει ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ ἄφθονον θήραμά του.

ΟΛΟΙ. Ζήτω ὁ κυνηγός.

ΓΟΝ. (ἔρωτικῶς πρὸς τὸν Ἀλβάρον) Τέλος ἐφθάσαμεν εἰς τὴν φιλόξενον στέγην, ἥτις τόσα τυφερὰ αἰσθήματα διεγείρει ἐντὸς σου. Ὅθεν παῦσον τοῦ νά λυπησαι!

ΑΛΒ. (ἄγριος) Καὶ μὲ ποῖον δικαίωμα τολμᾶς ν' ἀριθμῆς τοὺς στεναγμούς μου;

ΓΟΝ. (ὡς ἄνω) Πραῦθητι, ἐθελοντά· πολὺ σ' ἐξάπτει ὁ κακῶς κρυπτόμενος ἔρως σου.

ΡΟΥΓ καὶ ΑΛΟΝ. (γελάωντες) Ὁ, ἔλα, συγχώρησον, ἔσπλαγγνε, τὸν δυστυχῆ· εἶναι ἐρωτευμένος!

ΓΟΝ. (καθ' ἑαυτὸν) Αὐτὸς ἀγαπᾷ τὴν Καικιλίαν, ὦ, ζῆλος λατυπία!

ΑΛΒ. Τί σκέπτεσαι, τί μελετᾷς;

ΓΟΝ. Τίπτε . . . (καθ' ἑαυτὸν) Ὁ ἀγρυπνῶ ἐπὶ σοῦ ἀδι-
αλείπτως, οὔτε θὰ εἶναι ἰδική σου ἐκείνη, ἥτις μοιραίαν
ἦνεψε φλόγα ἰσχυροῦ πάθους ἐν τῇ καρδίᾳ μου! . . .

ΑΛΒ. (καθ' ἑαυτὸν) Μὲ μισεῖ, πλὴν δὲν φοβοῦμαι τὴν
δρῆν του . . .

ΓΟΝ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἀνάγκη νὰ ὑποκρίνωμαι μῖσος καὶ
ἔρωτα.

ΧΟΡΟΣ. Σιωπή . . . ἔρχεται ὁ ἰδαλγός,

Σ Κ Η Ν Η Β'.

Ὁ δὲν ΑΝΤΩΝΙΟΣ ἐκ τοῦ πύργου καὶ οἱ ἄνω. Ἀκολουθεῖτε καὶ
ὑπὸ ἐνόπλων.

ΑΝΤ. Καλῶς ἤλθετε! Μακρὰ τῶντι ἐφάνη ἡ ἀπουσία σας·
ἐνῶ δὲ μακρὰν σῆ; ἀπποσχόλει ἡ θήρα, μέγα δεινὸν μᾶς ἔ-
πληξε . . .

ΑΛΒ. Φεῦ! Καὶ ἡμεῖς τὸ ἀγνοοῦμεν! . . .

ΑΝΤ. Εἰς τῶν ἰδικῶν μας κατὰ λάθος ἐφόνησε ὠραῖαν
κόρην ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Αἰμορέ: τὸ τυχαῖον λάθος δὲν
συγχώρεῖται, καὶ φρυκτῶν ὁ Ἰνδὸς ζητεῖ ἐκδίκησιν.

ΓΟΝ. Καὶ πλήρη ἔς λάβη ταύτην ἠνωμένοι θ' ἀρχίσωμεν
ἐντὸς ἐλίγου πάλιν τὴν μάχην· ἕκαστος ἡμῶν εἶναι εἰς
ἀνδρείος . . .

ΧΟΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΩΝ. Καὶ ὁ ἀνδρεῖος ἐθελοντῆς δὲν
τρέμει ἐνώπιον τοῦ θανάτου.

ΑΝΤ. Ματαίᾳ ἤθελεν εἶσθαι, ὦ πιστοί μου, ἡ ἀνδρεία σας,
ἂν δαίμων προστάτης δὲν ἔσωζε τὴν προσφιλεῖ ζῶν τῆς
Θυγατρὸς μου.

ΑΛΒ. Πῶς συνέβη;

ΑΝΤ. Ἀπερισκέπτως παρὰ τὴν ἀκτὴν ἐαδίζουσα ἀνέ-
πνεε τὴν δροσερὰν τοῦ δάσους αὔραν . . .

ΑΛΒ. Καὶ κατελήφθη;

ΑΝΤ. Ὑπὸ ἀγρίων ἐκεῖ κεκρομμένων . . . ἡ δυστυχὴς θὰ
ἦτο λεία τῶν ἀγρίων, ἐὰν ἐκεῖνος διὰ τῆς βίας δὲν τὴν
ἀπέσπα ἐκ τῶν ἀσεβῶν χειρῶν.

ΓΟΝ καὶ ΠΑΝΤΕΣ Οἱ ΑΛΛΟΙ. ὦ! εἰπέ τὸν λυτρωτὴν . . .

ΑΝΤ. Ἰδέτε τον, ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς.

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

Ὁ ΠΕΡΥ δεξιόθεν καὶ οἱ ἄνω.

ΓΟΝΖ. Εἰς Ἰνδός!

ΑΛΒ. ΡΟΥ. ΑΛ. ΓΟΝ. Χαῖρε!

ΑΝΤ. Πλησίασον, φίλε. (πρὸς τὸν Περὺ διατάζοντα)

ΓΟΝ. Ἀλλὰ ποῖος εἶσαι; ἀποκρίθητι· ποῖος εἶσαι σὺ, ὅ-
στις θαυμασμὸν διεγείρεις εἰς ὄλους ἡμᾶς;

ΠΕΡΥ. (παρατηρεῖ αὐτὸν· ἐπειτα ἀγερώχως λέγει) Περὺ μὲ
ὀνομάζει ὁ ἠρωϊκὸς λαὸς τῶν Γουαρανύ· εἶμαι δὲ γόνος μο-
νάρχου, καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος τὸν ὁποῖον τρέμων ν'
ἀτενίσῃ ὁ Περὺ.

ΑΝΤ. Ἀδελφὸν καὶ φίλον ἐνώπιον ὄλων σὲ κραεῖ ὁ γέ-
ρων Ἰδαλγός . . . (τὸν ἐραγκαλλέεται).

ΠΕΡΥ. Καὶ ἀληθὲς φίλος εἶμαι!

ΧΟΡΟΣ. Ὁ ποῖον εὐγενὲς βλέμμα!

ΑΝΤ. Τί μοι φέρεις;

ΠΕΡΥ. Ἡρεμος στρατοπεδεύει ὁ Ἰνδός; ἔσως σκληρὰς βλο-
βοδομεύει ἐκδικήσεις.

ΑΝΤ. Τὴν κατασκοπέουσιν αὐτῶν εἰς σὲ ἐναποθέτω, ὦ φίλε . . .

ΠΕΡΥ. Καὶ πράττεις καλῶς· ἐλπίζω νὰ ματαιωθῶσιν αἱ
ἐπιχειρήσεις τῆς φυλῆς τῶν Αἰμορέ . . .

ΑΝΤ. Πρέπει ὅμως νὰ προληφθῶσιν αἱ ἐνέδραι αὐτῶν.

ΠΕΡΥ. Πραῦνθητι, κύρις· ὁ μόνος πόντος τῆς καρδίας
μου εἶναι νὰ ματαιωθῇ ἡ φαύλη σκευωρία.

(ἀκούεται ἔσωθεν ἡ φωνὴ τῆς Καικιλίας)

ΚΑΙΚ. ὦ! ἐλθέ· ἐλθέ, ἐπάνελθε εἰς τὴν καρδίαν μου,
καὶ θὰ ζήσωμεν μακαρίας ἡμέρας ἔρωτος.

ΧΟΡΟΣ. Ὁποῖα φωνή!

ΠΕΡΥ. (Ἐκείνη!) (ἀποσύρεται πρὸς τὸ βάθος).

ΑΝΤ. Ἡ προσφιλέ μου κόρη ἐρωτικὸν ψάλλει ἄσμα·

ΑΛΒ. ὦ! ἄπειρος χαρὰ! τὸ ἄσμα τῆς ὄλην πληροῦ τῆς
καρδίας μου!

ΓΟΝ. (Εὐτυχὴς εἶναι αὐτός! . . . ὦ ἑάσανος!)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΚΑΙΚΙΛΙΑ ἀκολουθουμένη ὑπὸ τινων δεσποινίδων καὶ οἱ
ζῶν· ἔπειτα ΠΕΡΥ.

ΚΑΙΚ. Ἄβρᾶν ἔχω καρδίαν καὶ περικάλλες τὸ πρόσω-
πον, γλυκὴ τὸ ἦθος, θαλερὸν τὸ μείδιμα. Τὸ βλέμμα μου
ὑπὸ θυμηδοῦς λάμπει εὐχαριστήσεως, ἀν' εἰς τὸ πρόσωπον
ἐκείνου φεγγαβολῆ ὁ ἔρω· δι' αὐτὸν μόνον εἰς τὰς πτέρυ-
γας τῶν ἀνέμων ἐμπιστεύομαι τὸν γοητευτικὸν ἄχον τῶν
λάλων μου φλόγων! ὦ, ἐλθέ, ἐλθέ! . . . σφίξον με ἐπὶ
τῆς καρδίας σου, κ' ἐρωτικάς, μακαρίας θὰ ζήσωμεν ἡμέρας.

ΑΝΤ. ΓΟΝ. ΧΟΡΟΣ (πρὸς τὸν Ἀϊθάρον) Εὐτυχῆ ὀνητέ
σφίξον αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας σου, κ' ἐρωτικάς, μακαρίας
θὰ ζήσετε ἡμέρας.

ΑΝΤ. Καικιλία μου, ἀγάλλου. Ἴδὲ τὸν σύζυγον τὸν ὀποι-
ον σοὶ ἐξελεξεν ὁ πατήρ σου. (δεικνύει τὸν Ἀϊθάρον.)

ΚΑΙΚ. Αὐτός! . . . (θορυβηθεῖσα καὶ ὠχρῶσα)

ΑΔΒ. Καικιλία (πλησιάζων αὐτὴν μετ' ἔρωτος)

ΑΝΤ. Χαμηλώνεις τὸ βλέμμα καὶ ὑπὸ ἀσυνήθους ὠχρό-
τητος καλυφθὲν κλίνεις τὸ μέτωπον;

ΚΑΙΚ. (διάξουσα ἑαυτὴν) Ὑποτάσσομαι εἰς τὴν θέλησίν
σου . . .

ΑΝΤ. Ἰερὸν καθήκον εἶναι, θύγατερ, ἡ ὑπακοή.

(σημαίνει ὁ κώδων τοῦ «Χαῖρε Μαρία»)

Ἄλλ' ἤδη τὰ σκόπη ἀρχίζουσι νὰ σκεπάζωσι τὴν γῆν, καὶ ὁ
ἔσπερινός κώδων μᾶς καλεῖ εἰς δέησιν. Πάντες λοιπὸν
ἄμοῦ, ἐν τῇ κατεχούσῃ ἡμᾶς λύπῃ, γονυπετεῖς ἅς ἱκετεύ-
σωμεν, τὰς ἐλπίδας ἡμῶν ἀναθέτοντες εἰς τὸν Ὑψίστου.
(πάντες ἀποκαλύπτονται καὶ γονυπετοῦσι)

Χαῖρε, παντοδύναμη Παρθένε, μητέρα τοῦ Θεανθρώπου, σὺ
προνόησον προστατεύουσα ἡμᾶς, ἀν' ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τὴν δακρύ-
ων καὶ τοῦ γόου· ἰσχυρὰ δὲ καὶ εὐσπλαγχνος ἐπίσης, Δέ-
σποινα, βοήθησόν μας . . .

ΟΛΟΙ. Χαῖρε Μαρία.

ΑΝΤ. ΑΔΒ. ΓΟΝΖ. ΡΟΥΥ καὶ ΑΛΟΝ. Εὐδόκησον ἵνα
ἴδωμεν σθεννυμένην τὴν λύσσαν τῶν ἐχθρῶν, τὰ δὲ
ἐκδικητικὰ ξίφη μὴ βαπτόμενα πλέον ὑφ' αἵματος?

ἰσχυρὰ δὲ καὶ εὐσπλαγχνος ἐπίσης, Δέσποινα, βοήθησόν
μας.

ΟΛΟΙ. Χαῖρε, Μαρία!

(Ὁ Περὺ προχωρῆσας ἤδη καὶ βλέπων πάντας γονυ-
πετεῖς, εὐλαβῶς ἵσταται ὀπισθεν τοῦ Γορζάλες.)

ΚΑΙΚ. Ἐὰν δὲ μετὰ τὴν καταιγίδα ἀκτινοβόλος λάμψη
ἡμέρα, κλίνοντες γόνα πρὸ τῶν ἱερῶν βωμῶν σου θὰ λύσω-
μεν τὴν εὐχὴν, διότι ἰσχυρὰ καὶ εὐσπλαγχνος ὑπῆρξας . .

ΟΛΟΙ. Χαῖρε, Μαρία! (ἐγείρονται).

ΓΟΝΖ. (σιγὰ πρὸς τὸν Ρουὺ καὶ Ἀλόνο) Ὅταν νυκτώ-
σῃ, χωρὶς νὰ σὰς ἴδῃ τις, ἔλθετε εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ ἀγρί-
ου· σὰς περιμένω.

ΡΟΥΥ καὶ ΑΛΟΝ. Θὰ ἔλθωμεν.

ΠΕΡΥ (καθ' ἑαυτὸν) Τὸ Ελέμμα ἐκεῖνο . . . ἐκεῖνος ὁ λό-
γος . . . θὰ προλάβω τὴν προδοσίαν.

ΑΝΤ. Τώρα ὅτε ἐλύθη ἡ δέησις καὶ ὑψώθησαν αἱ εὐχαὶ ἅς
ἰξέλωσι τὰ φαῦλα στίφη, χαίρων θὰ πολεμήσω.

ΚΑΙΚ. καὶ ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ. Θαρραλέοι τρέξατε ν' ἀν-
τιμετωπίσητε τὸν ἐχθρὸν· ἡμεῖς θὰ πλέξωμεν τοῦς στεφάνους
τῶν ἀνδρείων.

ΠΑΝΤΕΣ. Ἄς ἐλθῶσι τὰ φαῦλα στίφη, χαίροντες θὰ πο-
λεμήσωμεν. (Ὁ Περὺ προβαίνει ὅπως ἐξέλιθῃ παραπλευρῶς·
πάντες οἱ ἄλλοι εἰσέρχονται εἰς τὸν πύργον, πλὴν τῆς Καϊ-
κιλίας ἧς, σταματήσασα ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ, στρέφεται πρὸς τὸν
Περὺ.)

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΚΑΙΚΙΛΙΑ καὶ ΠΕΡΥ.

ΚΑΙΚ. (καλοῦσα αὐτὸν) Περὺ . . .

ΠΕΡΥ (ἐπιστρέφων) Τί θέλεις; . . .

ΚΑΙΚ. Πλησίασον . . .

ΠΕΡΥ. Ὁμίλει.

ΚΑΙΚ. Διατί φεύγεις ἐκ τοῦ πύργου μου;

ΠΕΡΥ. Ταπεινὸς δούλος εἶμαι, ὦ Δέσποινα· οὔτε μ' ἔκαμψ
τὴν ἄξιον γὰ πατῶ τὰ δώματά σου . . .

ΚΑΙΚ. Τί λέγεις ; . . . Καὶ δὲν εἶσαι ὁ ἄγγελος ὅστις μ' ἔσωσεν ἀπὸ τοῦ θανάτου ; . . .

ΠΕΡΥ. Ναί, ἀλλ' ἐκεῖ γλυκεῖται τέρψις τῆς καρδίας σὲ περιμένουν· ὁ ἄλθάρος σὲ ἀγαπᾷ καὶ ἐναβρύνεται ἐν τῷ θεῷ ἔρωτί σου.

ΚΑΙΚ. Δὲν ὑπέκω εἰς τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου, ἀλλὰ εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ πατρὸς μου . . .

ΠΕΡΥ. Τῶντι ; . . .

ΚΑΙΚ. Ἀνεξάλειπτος θὰ μοὶ μένη σκέψις τις . . .

ΠΕΡΥ. Ὅποια ; . . .

ΚΑΙΚ. Ὅτι ἐκ τῆς μανίας τῶν ἀγείων σὺ μ' ἔσωσας.

ΠΕΡΥ. Πάντου δὲ καὶ πάντοτε, ὦ, πιστεύσου εἰς σὲ ἀφιερωτὴν τὴν ζωὴν μου.

ΚΑΙΚ. Καὶ πλησίον σου ἀσφαλῆς καὶ ἄνευ φόβου θὰ ζῶ· ἀλλὰ διατί τόσον περὶ ἐμοῦ φροντίζεις ;

ΠΕΡΥ. Ἄγνοῶ. Αἰσθάνομαι ἀκατάβλητον δύναμιν, ἐλκυστὴν μὲ πρὸς σὲ ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐκφράσω αὐτήν, οὔτε ἠξέυρω νὰ σοὶ εἶπω τὴν αἰτίαν. ἠξέυρω ὅτι μίᾳ σου λέξι, γλυκεῖα παρθένη, ἐν μερδίᾳ σου, ἐν σου θέλημα, ὡς δὲξὸν θέλος κατέρχεται σπαράσσον τὴν καρδίαν μου. ἠξέυρω ὅτι δι' ἓνα σου πόνον ἀστραπιαῖον, ἐλάχιστον, ἔτοιμος εἶμαι ὄλον μου τὸ αἷμα νὰ χύσω· ἀλλὰ δὲν ἠξέυρω νὰ σοὶ ἐκφράσω ὅτι αἰσθάνομαι δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου, οὔτε νὰ σοὶ εἶπω διατί.

ΚΑΙΚ. (καθ' ἑαυτήν) Καὶ ἐγὼ μάτην πάντοτε ἐρωτῶ ἑμαυτὴν ὅποσον εἶναι τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο αἶσθημα, τὸ συνταράσσον τὴν καρδίαν μου· μετὰ τοσαύτης ἰσχύος αἰσθάνομαι τὸ θέλημα τοῦ εἰσδύον ἐν ἐμοί, ἀλλὰ μάτην ἐρωτῶ ἑμαυτὴν, ἀγνοῶ τὴν αἰτίαν.

ΠΕΡΥ. (διασεισθεὶς θαίνει ἀναχωρῶν). Ἄλλ' ὁ χρόνος παρέρχεται κ' ἐγὼ δρεῖλω ἀλλαχοῦ νὰ δράμω.

ΚΑΙΚ. Ποῦ ; . . .

ΠΕΡΥ. (ὀργίλως) Ἐκεῖ ὅπου τρεῖς χαμερπεῖς προδότες ἀποκτενεῖ ἐλπίζουσιν ἄτιμόν νὰ πλεξῶσι σκευερσίαν.

ΚΑΙΚ. Τίνες ; τίνες ;

ΠΕΡΥ. Μὴ ἐξέταξέ· τοὺς γνωρίζω καὶ φθάνει· ἐγὼ πάντοτε περὶ σὲ ὑπερασπίζω καὶ θὰ τρέχω πρὸς σωτηρίαν σου.

ΚΑΙΚ. Ὅπου καὶ ἂν φέρῃς τὰ ἐλεύθερα θήματα σου, ὁ ἰκετευτικὸς λόγος μου ἂν ἀντηχῇ πάντοτε ἐν τῇ καρδίᾳ

σου καὶ πιστὸς εἰς ἐμὲ, ἔλθε πρὸς τὸν πατέρα μου, εἰπέ πρὸς αὐτὸν τοὺς δειλοὺς προδότες.

ΠΕΡΥ. Χλευάζω τοὺς κινδύνους· δὲν καταγγέλλω, φονεύω.

ΚΑΙΚ. Πλήρη πεποίθησιν ἔχω εἰς τὴν ἀνδρίαν σου . . . ἀλλὰ φεῦ ! μὴ ἀφαιρέσης ἀπ' ἐμοῦ τὴν ἀγνήν σου πίστιν· ζῆσον Περὺ, πρὸς θεοῦ, διὰ τὸν πατέρα μου, δι' ἐμέ ! . . . Ἄν ποτε ὁ βραχίον σου δὲν μ' ὑπερῆσπιζε πλέον, οἰκτρὸν ὄμμα θ' ἀπέθνησκον, ὡς ἄνθος θερυσθέν.

ΠΕΡΥ. Τί λέγεις ; οἴμοι ! . . . πρᾶυνθητι . . .

ΚΑΙΚ. ὦ, ἄνθος θ' ἀπέθνησκον . . .

ΠΕΡΥ. Ν' ἀποθάνῃς ; . . . ὦ, μὴ μοῦ τὰ λέγῃς, τὺ, δὲν πρέπει ν' ἀποθάνῃς ! ἀτρόμητος ἀπὸ μυρίων θανάτων θὰ σ' ἀπέσπον ! . . . Ἐμπιστεύθητι εἰς ἐμὲ, παρθένη· αἰωνία εἶναι ἡ πρὸς σὲ πίστις μου ! θρησκείαν, γονεῖς, πατρίδα, τὰ πάντα τέλος δι' ἐσὲ ἐλησμόνησα.

ΚΑΙΚ. Πόγαινε λοιπὸν, ἀλλὰ ἡγήγορα ἐπένελθε.

ΠΕΡΥ. Χαῖρε, εὐεργετικέ μου ἦλιε . . . (ἀπερχόμενος)

ΚΑΙΚ. Χαῖρε, σῶτέρ μου.

ΠΕΡΥ. Ἐμπιστεύθητι εἰς ἐμέ . . .

ΚΑΙΚ. ὦ ναί.

ΠΕΡΥ. Ἐρωσ μου γλυκύτατε . . .

ΚΑΙΚ. Σῶτέρ μου.

ΠΕΡΥ. Φεύγω.

ΚΑΙΚ. Ἄλλ' ἐπένελθε.

ΠΕΡΥ. (

ΚΑΙΚ.) Χαῖρε !

Ὁ Περὺ ἐξέρχεται παραπλεόρωτος, ἡ δὲ Καικίλλια εἰσέρχεται εἰς τὸν πόργον.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

Ο ΓΟΥΑΡΑΝΥ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Τὸ σπήλαιον τοῦ ἀγρίου.

Δεξιᾷ εὐρὺ σπήλαιον τὸ ἦμισυ τῆς σκηνῆς καταλαμβάνον, ἀριστερᾷ πυκνὸν δάσος· παρὰ δὲ τὸ σπήλαιον ὀγκώδης κορμὸς δένδρου κεραυνοβλήτου. Εἶναι νύξ.

ΠΕΡΥ μόνος ἔρχεται ἐκ τοῦ βάθους ἔρπων μετὰ τῶν δρυμῶν.

Ἐγκαίρως ἔφθασα! ὦ, ὄφεις κρυπτόμενος μεταξὺ τῶν ῥάμνων καὶ τῶν ἀκανθῶν, τοὺς προέλαβον καὶ ἤλθον πρότερον. Σ' εὐχαριστῶ, ὦ τύχη. Τὸ βλοσυρὸν τοῦ ἰσπανοῦ βλέμμα καὶ τὸ ἀπαίσιον κρυφομύημά του εἶναι ἀποδείξεις αἰσχρᾶς προδοσίας! Πλὴν περισσότερο παντὸς ἄλλου· τὴν μὲ βασανίζει μυστικὴ τις προαίσθησις. Πήγαίνε, αὐτὴ μοὶ κραυγάζει, μὴ βραδύνης πλέον, πέταξον πρὸς βοήθειαν τῆς δεσποίνης σου. Κ' ἐγὼ καυχῶμαι ἐπὶ γενεᾷ λαμπρυνθείσῃ ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων, ἔν καὶ τὰ τέκνα τοῦ ἡλίου μ' ἐκάλεσαν τέκνον τῆς τύχης, ὃ δὲ πατήρ μου θνήσκων τὰ ἔλλη του μ' ἀφῆκε. Πλὴν σὲ εἶδον, ὠραία παρθένε, κ' ἐλκυσμῶνσα αὐτὴν ἀκόμη τὴν δόξαν καλῶν σε ἄστρον μου γλυκύτατον ἐν βλέμμα. . . μίᾳ ἀνάμνησις ἤρκεσε, καὶ ὁ λέων τοῦ δάσους κατέστη δοῦλός σου! . . . Ἄλλ' ἔρχεται τις! . . . ὦ, στιγμή! . . . ἄς κρυφθῶ μεταξὺ τῶν φυτῶν ἐκείνων, (ἀνασκιρτῶν παρατηρεῖ εἰς τὰ ἔνδον τοῦ δάσους, εἶτα δὲ ἀνακράζει) Ἄς ἔλθῃ ὁ προδότης, ἀτρόμητος τὸν περιμένω! (κρύπτεται ὀπισθεν τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου).

= 13 =

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΓΟΝΖΑΛΕΣ, ΡΟΥΥ-BENTOS καὶ ΑΛΟΝΣΟΣ εἰσέρχονται μετὰ προφυλάξεως καὶ εἰσδύουσιν εἰς τὸ σπήλαιον. Ὁ ΠΕΡΥ εἶναι κεκρυμμένος.

ΓΟΝΖ. Ἴδου τὸ σπήλαιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου συνεφωνήσαμεν νὰ συνέλθωμεν.

ΑΛΟΝ. Λοιπὸν;

ΓΟΝΖ. Σήμερον ἔχω ἀνάγκην μεγίστης βοηθείας. . .

ΡΟΥΥ. Λέγε. . .

ΓΟΝΖ. Ἠκούσατέ ποτε περὶ πλουσίου μεταλλείου ἀγνοῦ ἀργύρου, ὅπερ ὁ Διὰς Ροβέρτος ἡμέραν τινα προσέφερε πρὸς τὸν βασιλεῖα Φίλιππον; . . .

ΑΛΟΝ. Ἠκούσαμεν.

ΡΟΥΥ. Ἄλλ' ἀποθανῶν ἔφερε μαζοῦ του εἰς τὸ μνήμα τὸ μυστικόν του.

ΓΟΝΖ. Ὅχι, τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο μοὶ εἶναι γνωστὸν. . .

ΡΟΥΥ καὶ ΑΛΟΝ. Ἀλήθεια;

ΓΟΝΖ. Ἐὰν δὲ ἡ τύχη μειδιάσῃ πρὸς τοὺς πτόχους μου. . . ἐὰν δυνηθῆτε ν' ἀναστατώσητε τοὺς ἐθελοντὰς ἐγὼ δύναμαι νὰ σᾶς πλουτίσω. . .

ΑΛΟΝ. Διάθεσις ἡμᾶς, δρῶμαι ἐγὼ διὰ τούτους.

ΡΟΥΥ. ΑΛΟΝ. Ἔσο ἡσυχος· ἡ στάσις εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σου. (βαλόντες ν' ἀπέλθωσι)

ΓΟΝΖ. (κρατῶν αὐτοὺς) Ὑπάρχει ἀκόμη εἰς δρὸς τὴν ὠραίαν Καικιλίαν ἀγαπῶ ἐμμανῶς καὶ θέλω νὰ τὴν ἀρπάξω ἀπὸ τὸν πατέρα, ἀπὸ τὸν ἐραστὴν τῆς, ἀφ' ὅλου τέλος. . . δρῶμαι νὰ με βοηθήσετε;

ΡΟΥΥ. Τ' δρῶμαι.

ΠΕΡΥ (ἐκ τῆς κρύπτῃς) Προδότης! . . .

ΓΟΝΖ. Θεέ μου! . . . (ἀρπάζοντες τὰ πυρσόλα εἰσέρχονται ὀρμητικῶς τοῦ σπηλαίου) Ἀνεκαλύφθημεν! . . .

ΡΟΥΥ καὶ ΑΛΟΝ. Ἴσως ἐκεῖ κάτω. . .

ΓΟΝΖ. Κάποιος θὰ κατώπτεισεν. . . τρέξατε πρὸς κατὰ τὸ πλάγιόν του, ἐμπρὸς! τὰ ὄπλα! (ὁ Ρουὺ καὶ ὁ Ἀλόνσος εἰσδύουσιν εἰς τὸ δάσος καὶ φεύγουσι.)

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΠΕΡΥ καὶ ΓΟΝΖΑΛΕΣ.

ΓΟΝΖ. Πότος ἄρά γε νὰ ἦτο ; . . .

ΠΕΡΥ (ἐξερχόμενος τῆς κρύπτης του) Ἐγὼ, ὅστις ἤκουσα τὰ πάντα

ΓΟΝΖ. Σύ ; . . . (ἀνασπᾶ τὸ ἐγχειρίδιον, ἀλλ' ὁ Περὺ ἄρ-
μῃ κατ' αὐτοῦ, τῷ ἀφαιρεῖ τὸ ἐγχειρίδιον καὶ τὸν ἀναγκάζει
νὰ γορατίῃ)ΠΕΡΥ. Ὅρι δειλὲ, οὔτινος ἡ ψυχὴ ἐσκληρύνθη ἐν τῇ προ-
δοσίᾳ, πῆγαινε, φύγε ἀμέσως, θέλω νὰ φεισθῶ τῆς ζω-
ῆς σου· ἀλλὰ πρῶτον ὀφείλεις νὰ μοὶ ὀρκισθῆς ὅτι θὰ ἐγκα-
ταλείψῃς τὰ μέρη ταῦτα, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ὁποῖαν τώ-
ρα σοὶ χαρίζω δὲν θὰ πληρώσῃς με προδοσίαν.ΓΟΝΖ. Ἄ! τί ἀπαιτεῖς ; . . . σκληρὰ εἶναι ἡ ἐπιθυμία σου
αὕτη! . . . ἐγὼ νὰ φύγω! . . . Καὶ δὲν ἔνοιεῖς τὴν βία-
σανον, τὸν πόνον μου ; . . .ΠΕΡΥ. Ἡ τὴν ζωὴν, ἢ τὸν ὄρκον τὴν ὁποῖον σοὶ ἐ-
ζήτησα . . . ἔκλεξο . . .

ΓΟΝΖ. Ἄ! ὄχι! . . .

ΠΕΡΥ Μίαν μόνην εἶπέ λέξιν· καὶ σοὶ δίδω συγγνώμην
ἢ θάνατον.ΓΟΝΖ. (καθ' ἑαυτὸν) (Ἀνάγκη νὰ ὀρκισθῶ, ἀλλὰ τὸν
πρὸς αὐτὸν ὄρκον μου δὲν θέλω τηρήσῃ· διὰ τοῦ ἐγχει-
ριδίου λῦω τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποῖαν μοὶ ζητεῖ. Πρὸς στιγ-
μὴν θὰ ὑποχωρήσω εἰς τὴν κακὴν μου τύχην, ἰσχυρό-
τερος δὲ καὶ ἀπροσδοκῆτως ἐπ' αὐτοῦ θὰ πέσω.)ΠΕΡΥ. (Καθ' ἑαυτὸν) (Ἐάν τις προδότης σ' ἐπιβουλεύεται,
μὴ φοβοῦ, ἀγαπητὴ μου· ἀγρυπνεῖ ἐπὶ σοῦ προστατῆς ἀ-
ψηρῶν πάντα κίνδυνον.) (πρὸς τὸν Γονζάλες ἐκτόνω;) Ἀποφά-
σιον τέλος· τρέμε τὴν φλέγουσάν με ὀργήν . . .

ΓΟΝΖ. Ὁ· ἀναχωρήσω· ἱερὸν ὄρκον σοὶ δίδω.

ΠΕΡΥ. Ἄρκοῦμαι· πλὴν ἐνθυμήθητι . . .

ΓΟΝΖ. Μὴ φοβῆσαι· ὠρκισθὴν.

ΠΕΡΥ. Φύγε, φαῦλε, φύγε. (τὸν ὠθεῖ πρὸς τὸ βάθος, ἐκεί-
θεν δ' ἐξελθόντος λέγει). Τὴν ἔσωσα.

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

Ἅ σιρατῶν τῶν ἐθελοντῶν.

Δομάτιον τραχείας ὄψεως, ὅπλα ἀνηρτημένα, κοίται,
τράπεζαι καὶ ἄξεστα θρανία, ἀμφορεῖς οἴνου καὶ ποτήρια.ΡΟΥΓΥ καὶ ΑΛΟΝΣΟΣ εἰσέρχονται περικυκλούμενοι ὑπὸ
ἐθελοντῶν.

ΑΛΟΝ. Ἠκούσατε ;

ΧΟΡΟΣ. Ἠκούσαμεν. Καὶ τίς θέλει μᾶς· δδληγήσῃ πρὸς
τὴν δεινὴν ἀνακάλυψιν τῶν μεταλλείων ; . . . λέγε . . . φανέρω-
σον τὸν ὄδιόν μας.

ΑΛΟΝ. Ὁ Γονζάλες . . .

ΧΟΡΟΣ. Ἐλεῖνος!

ΑΛΟΝ. Ἄ τρόμητος στενώσεις ὑποφέρει καὶ θάνατον.

ΧΟΡΟΣ. Καὶ ἡμεῖς ἄνευ φόβου θὰ συμμερισθῶμεν τὴν
τύχην του.ΑΛΟΝ. Λοιπὸν σύμφωνοι δίδετε πρὸς αὐτὸν τὴν συν-
δρομὴν σς ;ΧΟΡΟΣ. Περὶ τὸν νὰ τὸ ἐπαναλάβωμεν· θαρρεῖτε εἰς ὅ-
λους ἡμᾶς.ΡΟΥΓΥ. Σύντροφοι, ἴσως ἴδωμεν ἀνατέλλοντα τὸν χρυσοῦς
αἰῶνα.

ΧΟΡΟΣ. Ἐν χορῷ θὰ ἐορτάσωμεν αὐγὴν τόσον λαμπράν.

ΠΑΝΤΕΣ. (συναθροισόμενοι).

I

Ἅ χρυσοῦς φαιδρούει ὅλον τὸν κόσμον· πάντοτε νέος, πάν-
τοτε παλαιὸς εἶναι ὁ πρῶτος ἡμῶν φίλος. Ὅταν τὸν ἔχω
εἰς τὸ θηλάκιόν μου δὲν φοβοῦμαι τρικυμίαν, ἀλλ' ἂν μίαν
μόνην ἡμέραν μοῦ λείψῃ, εὐθὺς με καταλαμβάνει ἀηδία,
λίπη. Στοιχηματίζω δὲ ὅτι κ' ἐκεῖ κάτω ἀκόμη εἰς τὸν
ἄδην ὑπάρχει ὡς ἐδῶ· δὲν ἤξεύρω . . . ἀλλὰ τολμῶ νὰ εἴ-
πω, ὅτι κ' ἐκεῖ ἐπάγω εἶναι εἰς κυκλοφορίαν,

I I

Αἱ παροιμίαι λέγουσι καὶ παντοῦ διαδίδουσιν, ὅτι ὁ εἰλικρινὴς φίλος εἶναι ἀληθὴς θησαυρὸς· ἐγὼ ὅμως δὲν παρδέχομαι τὴν σύγκρισιν καὶ σταθερὰν ἔχω πεποίθησιν ὅτι ὁ χρυσὸς ἀξίζει περισσότερον καὶ τοῦ μὲν καὶ τοῦ δέ. Ἐγὼ σοι χηματίζω ὅτι καὶ εἰς τὸν ἄδην ἔχει τὴν ἐπιρροὴν του. Δὲν ἠξέσσω. . . ἀλλὰ τολμῶ νὰ εἶπω ὅτι κ' ἐκεῖ ἐπάνω εἶναι εἰς κυκλοφορίαν.

Σ Κ Η Ν Η Ε'

ΓΟΝΖΑΛΕΣ καὶ οἱ ἄνω

ΓΟΝΖ. Λοιπὸν, τί νέα, πιστοῖ μου ;

ΑΛΟΝ. ΡΟΥΥ καὶ ΧΟΡΟΣ. "Ολοὶ ὠρκίσθημεν πρὸς σέ.

ΑΛΟΝ. (ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Γονζ.) Πλὴν ἡ ἀκατάληπτος τοῦ δάσκου φωνή :

ΓΟΝΖ. (ὀποκρινόμενος) Αἱ ! ὄνειρον ἐξημμένης φαντασίας. Ἀλλὰ μὴ θραδύνωμεν, πρέπει νὰ ἀρχίσωμεν καὶ πρὶν ἢ ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος ἀνάγκη ἵνα τὸ ἔργον πληρωθῇ. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ἀπατήσωμεν τὸν δὸν Ἀντώνιον, καὶ τυχνηνέντως νὰ τὸν κάμωμεν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ νύξ αὕτη εἶναι νύξ ἀγαλλιάσεως.

ΟΛΟΙ. Ὁρθῶς σκέπτεσαι.

ΓΟΝΖ. Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἀνδρεῖοί μου, κερᾶσατε δῖνον τοῦ Πόρτου, ἃς πληρωθῇ δὲ μέχρι στεφάνης τὸ ποτήριον, δότε γαίρων ἐν τούτοις ψάλλω τὸ ᾄσμα τοῦ ἰθελοντοῦ. (τῷ πληροῦσι τὸ ποτήριον καὶ περικυκλοῦσιν αὐτόν.)

I

"Αγεγοὶ καὶ ἄνευ κλίνης ζῶμεν ἐν τῇ χαρᾷ· εἴτε εὖνους δὲ εἴτε ἰναντία πρὸς ἡμᾶς εἶναι ἡ τύχη, ἀδιαφοροῦμεν περὶ τοῦ θανάτου.

ΟΛΟΙ. Μία μόνη ἐφ' ἡμῶν δεσπόζει, ἡ ποθητὴ μας.

I I

ΓΟΝΖ. Ἐν τῇ λύπῃ ὡς καὶ ἐν τῇ χαρᾷ δὲν φοβούμεθα τὴν τύχην, ὁ σκοπὸς τοῦ πυροβόλου μᾶς ὀδηγεῖ.

ΟΛΟΙ. Ἐπὶ τῆς κατηραμένης κεφαλῆς μας δὲν λευκίνεται ἡ κόμη.

I I I

ΓΟΝΖ. Πλάνητες τοῦ κόσμου διετρέξαμεν πᾶσαν ἀτραπὸν, διότι ἐμβριθῆς γεωγράφος εἶναι ὁ ἰθελοντής.

(σημαίνει μεσονύκτιον).

Σιωπηλοὶ ἃς προβῶμεν εἰς τὸ ἔργον, καὶ τὸ ἐλέμμ' αὐτὸ ἀκόμη δύναται νὰ μᾶς προδώσῃ. Ὅταν τὸ ὄπλον δώσῃ τὸ σημεῖον (δεικνύει ἐν πιστόλιον) τρέξατε πάντες χωρὶς νὰ ἐκφέρτε λέξιν, φωνὴν, καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἐλέμμ' δύναται νὰ μᾶς προδώσῃ.

ΟΛΟΙ. Ὅλοι θὰ ἔλθωμεν, μὴ φοβοῦ, χεῖρ καὶ ξίφος εἰσὶν ἔτοιμα.

Σ Κ Η Ν Η ΣΤ'

Τὸ δωμάτιον τῆς Καικιλίας. Δεξιᾶ παστὰς μετὰ κλίνης καὶ παραπετάσματος ἐκ πρασίνου ἀστεροποικίλου ὑφάσματος· τραπέζιον μετὰ λυχνίας ἀνημμένης καὶ ἀγγελίου φέροντος ἐπιδεικτικὰ ἄνθη· ἕτερον ἐπιπλὸν παρὰ τὸ παράθυρον, ἐφ' οὗ ἰσπανικὴ κιθάρα· θύρα πρὸς τὸ βάθος κεκλεισμένη· ἀκτὶς σελήνης πλημμυρίζει φωτὸς τὸ δωμάτιον καὶ ἀντανακλᾶται ἐπὶ τῆς παστάδος.

ΚΑΙΚΙΛΙΑ μόνη.

(βαίνουσα πρὸς τὸ παράθυρον) Πόσον εἶναι ὠραῖος ὁ οὐρανὸς ! . . . φαίνεται ὅτι ἡ φύσις εἰς τὴν ὄραν τῆς σιγῆς, μυστικῶς εἰσδύει ἐν τῇ ψυχῇ καὶ μετὰ μελαγχολικῆς γαλήνης ὀμιλεῖ περὶ ἔρωτος ! (προσβλέπουσα τὴν κιθάραν) Καὶ διατί, ὦ εὐγενὲς ὄργανον, δὲν στέλλεις πλέον τὰ ᾄσματά σου πρὸς τὴν ἐρωτευμένην αὖραν ; . . . Ἐγέρθητι πλέον ἐκ τῆς κοινορτώδους λήθης, ὁ δὲ ἔρως, ἡ φύσις καὶ ὁ Θεὸς ἃς σοὶ ἐμπνεύσωσι παράπονον τὸ ὁποῖον στενάζον ν' ἀποκρίνηται εἰς τὴν βάσανόν μου (λαμβάνει τὴν κιθάραν, μετὰ βραχείας δέτινας κρούσεις μέλλει τὴν ἐπομένην ὄδην).

Ε Ο Χ Α Ρ Α Ν Χ

Ἦτο ποτὲ πρίγκιψ τις, μελαγχολικός, περίσκεπτος καὶ ὠραίος, παλμὸς ἀπάντων, δόξα τοῦ πύργου... ἀλλ' ἤρνεϊτο ἔρωτα.

Ἄνδρετος, εὐαίσθητος, εἰλικρινὴς ἐφαίετό ὁ πιστὸς ἑκείνος ἐραστής· γόητρον εἶχεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς τὴν εὐγενῆ φυσιογνωμίαν.

Ἔομος ἤρνεϊτο ἔρωτα!

Πλὴν μίαν ἡμέραν πτωχὴ κόρη διέβη πλησίον του, οὗτος δ' ἔμεινεν ἀναυδος, ἐκστατικός. . . ὅπως μετεβλήθη, ἠναγκάσθη ν' ἀγαπήσῃ

Ἦ! μάτην προσπαθοῦμεν ν' ἀντιστῶμεν πρὸς τὸν θεῖον παλμὸν, διότι ἐπὶ τῶν αἰωνίων δέλτων τῆς εἰμαρτῆς εἶναι γεγραμμένον,

Ὅλοι ὀφείλομεν ν' ἀγαπήσωμεν.

(ἀποθέτει τὴν κιθάραν)

Ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως, σὺ δὲ, Περὺ, ἔλθε εἰς τὰ ὄνειρά μου· σὺ εἶται ὁ ἀγγελὸς μου. . . (ἀποσύρεται βραδέως)

Ἦ! μάτην προσπαθοῦμεν ν' ἀντιστῶμεν πρὸς τὸν θεῖον παλμὸν, διότι ἐπὶ τῶν αἰωνίων δέλτων τῆς εἰμαρτῆς εἶναι γεγραμμένον,

Ὅλοι ὀφείλομεν ν' ἀγαπήσωμεν

(εἰσέρχεται ἐν τῇ πασιάδι).

Σ Κ Η Ν Η Ζ'.

μετὰ μακρὰν σιγὴν φαίνεται ὁ GONZALDES διασκελίζων τὸ παράθυρον καὶ εἰσέρχεται· μετὰ προφυλάξεως, καὶ ἡ ἄνω.

GONZ. Τὸ πᾶν σιγᾶ! . . . Ἡ ἡχώ! ἐκλείπουσα ἐπανάλαβε τοὺς τελευταίους ἤχους τοῦ ἄσματος αὐτῆς. Πλὴν διατὶ τρέμω; ἐν τῇ στιγμῇ ταύτῃ συνοψίζεται ὅλη μου ἡ ζωὴ! ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀποφασίσῃ περὶ ἐμοῦ ἡ τύχη!

χη! . . . (λαμβάνει τὸ φῶς καὶ ὑψώνει τὸ παραπέτασμα τῆς πασιάδος, ἐν τῇ ὁποίᾳ φαίνεται ἡ Καικιλία εἰς ὑπνον βιθυσιμένην).

Ἦ! πόσον εἶναι ὠραία! . . . ἄπειρον τῶρα αἰσθάνομαι χαρὰν θεωρῶν αὐτὴν! αἰσθάνομαι ὅτι ἴσως θὰ ἐξηγνίζομαι ἀκόμη, ἂν αὕτη μὲ ἠγάπα. Πλὴν τί λέγω; ἀνοηταί. . . κενὰ φαντασιώσεις! . . . οἱ ἐν τῷ στήθει κρυπτόμενοι ἐρωτικοὶ παλμοὶ πρέπει νὰ παύσωσιν. Ὁ Γονζάλδε; ἐπαλήθη πλέον εἰς τὴν ἀτιμίαν. (πλησιάζει πρὸς τὴν Καικιλίαν προτιθέμενος ν' ἀρπάσῃ αὐτήν, ἀ.λ.λ' αὕτη αἴφνης ἐξυπνᾷ καὶ ἀναπηδᾷ ἐκπέμπουσά κραυγὴν.)

ΚΑΙΚ. Θεέ! . . . τίς πλησιάζει! . . .

GONZ. Μὴ φοβοῦ, κόρη! ἴσά μοι εἶσαι.

ΚΑΙΚ. Ἀλλὰ πῶς ἦλθες ἐδῶ ἐν ὥρᾳ μεσονυκτίου;

GONZ. Ἰσχυρὸς ἔρωτος μὲ ὠδήγησε.

ΚΑΙΚ. Τί λέγεις; αἰσχρὰ, φρικώδης λέξις ἐξήλωσε τοῦ χείλους σου.

GONZ. Ὁ ἔρωτος δὲν βεβηλόνει τὰ χεῖλη. . .

ΚΑΙΚ. Κακοῦργε!

GONZ. Ἄκουσον. . .

ΚΑΙΚ. Πήγαινε, φύγε! ὀλέθριος εἶναι πρὸς ἐμὲ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς σου, φύγε, ἄφρον! (βαίνει ἴσα καλεσθῆ βοήθειαν).

GONZ. Πρὸς Θεοῦ στάσου! (ικετεύων) Γόναι, ἴσως σὺ μόνη ἠδύνασο διὰ τοῦ θεοῦ ἔρωτός σου νὰ μεταβάλλῃς τὴν μετάν μου. Ἦ! ἔνδος! καὶ ἂν ἡ χεῖρ μου αὕτη στάξῃ αἷμα, σὺ μόνη δύνασαι νὰ καθάρῃς αὐτήν, νὰ ἐξαλειψῇς τὰς κηλίδας.

ΚΑΙΚ. (μετ' ἀγαχακτῆσεως) Καὶ τίς εἶσαι σὺ, ὦ αὐθαδὲς εὐελοντά, ὅστις ἐν τῷ μυστηρίῳ καλυπτόμενος τολμᾷ περὶ ἔρωτος νὰ μοι ὀμιλῇ; ὦ! πήγαινε, φύγε, μακρύνθητι· δικαιοῦμαι νὰ σὲ περιφρονῶ ἂν σκέπτεσαι διὰ τοῦ ἐγκλήματος νὰ μολύνῃς τὴν πίστιν μου! (βαίνει πρὸς τὴν θύραν.)

GONZ. Εὐσπλαγγίσθητί με, Καικιλία! . . . ἄκουσόν με; φλέγομαι διὰ ἔρωτος πρὸς σέ.

ΚΑΙΚ. Βοήθειαν! (καλοῦσα)

GONZ. Σιωπή! . . . ἄλλως δύνανται νὰ σὲ ἀφανίσω, γύναι.
 ΚΑΙΚ. Ὅχι! τὴν ζωὴν δύνανται νὰ μοὶ ἀρπάξω, θάρ-
 βαρα, ποτὲ ὅμως τὴν τιμὴν! . . . βοήθειαν!
 GONZ. Ἄφρον! . . . καὶ τίς θ' ἀντιστῆ εἰς τὴν θέ-
 λησίν μου, ἔλεθρον θὰ σοὶ φέρῃ ἢ ἀσύνητος ἀλαζονεία σου! . . .
 ΚΑΙΚ. (γονυπετής) Προστάτευσόν με, Θεέ μου, ἐναν-
 τίον μικροῦ ἔρωτος.
 GONZ. Ἄρκει! . . . τὸ θέλω! . . . ἀκολουθεῖ μοι . . .
 (προχωρῶν, ἵνα τὴν ἀρπάξῃ).
 ΚΑΙΚ. Ματαίως! (εἰς τὸν Γονζάλες δεικνύει τὴν Καί-
 κιλίαν πρὸς τὴν θύραν τοῦ θάβου, ἔλεος ριπίζεται διὰ
 τοῦ παραθύρου καὶ πληγώνει τὸν Γονζάλες εἰς τὴν χεῖρα.)
 GONZ. ὦ! πόνοσ! (ἐκπέμπων κραυγὴν) ἐπληγώθην! . .
 (ὀρμήσας πρὸς τὸ παράθυρον ἐκκενοῖ τὸ πιστόλιον· φω-
 τὴ ἔσφαθεν « εἰς τὰ ὄπλα ».
 ΚΑΙΚ. ὦ χαρὰ! τὸ θέλω τοῦ Περύ! (θεωροῦσα αὐ-
 τὸ).
 GONZ. (σκοπόμενος) Πλὴν μὴ χαίρη; ἄλλοι ἄγγελοι ἀ-
 γρυπνοῦσιν ἐπὶ σοῦ.

Σ Κ Η Ν Η Η'.

Οἱ ἄνω ΔΟΝ ΑΛΒΑΡΟΣ προστρέχων εἰς τὸ μέσον· εἶτα
 ΡΟΥΓΥ καὶ ΑΛΟΝΣΟΣ μετ' ἐθελοντῶν· ἔπειτα ΔΟΝ ΑΝ-
 ΤΩΝΙΟΣ ἀκολουθούμενος ὑπὸ ὀπλοφόρων, γυναῖκες ἄποιοι-
 κοί, δούλοι φέροντες δῶρα ἀνημμένας, ἔπειτα ΠΕΡΥ ἐκ
 τοῦ παραθύρου καὶ τέλος ὁ ΠΕΤΡΟΣ.

ΑΛΒ. Ὅποῖσι κραυγαί! . . . ὁποῖα ἐκπυρσοκρότησις! . . .
 ΚΑΙΚ. (ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας του) Ἐσώθην! . . .
 ΑΛΒ. Γονζάλες, πῶς ἐδῶ! (γυμνῶν τὸ ἔξωτος).
 (οἱ ἐθελονταὶ εἰσέρχονται ξιφῆρεις προηγουμένων τοῦ τε
 Ρουὺ καὶ Ἀλόσου).
 GONZ. Πιστοί μου! ἀρπάσατε ταύτην ἐκ τῶν χειρῶν του.
 ΑΛΒ. (ὀπερασιζόμενος τὴν Καικιλίαν διὰ τοῦ σώματός
 του) Ὅπισω! . . .
 ΑΝΤ. (ὀρμῶν εἰς τὸ μέσον) Ἀποσύρθητε πάντες! ἄλλως

ἐμπήξατε τὰ ξίφη σας ἐντὸς τοῦ στήθους μου! (παῦσις, ἔ-
 πειτα πρὸς τοὺς ἐθελοντάς). Ἄλλὰ πῶς;
 (ὁ Περὺ παρουσιάζεται εἰς τὸ παράθυρον)
 Τίς σᾶς ὠδήγησεν ἐδῶ; ποῖος ἰσχυρὸς λόγος. . . ἐμπρὸς
 δμιλήσατε, τὸ θέλω! ἐδῶ μεταξὺ ὑμῶν κρύπτεται τις
 προδότης!
 ΠΙΡΥ. Δὲν τὸν γνωρίζεις; . . . ἐγὼ θὰ σοὶ τὸν εἶπω
 (εἰς τὸ μέσον).
 ΠΑΝΤΕΣ. (πληρ τῶν ἐθελοντῶν καὶ τοῦ Γουζ.) Ἀποκάλυ-
 ψον αὐτόν.
 ΠΕΡΥ. (προβαίμων καὶ δεικνύων τὸν Γουζ.) Βλέπεις τὴν
 ὑπὸ λύσσης καὶ τρόμου πελιδνὴν ἐκείνην ὄψιν; . . . Ἰ-
 δοὺ κλίνει τὰ βλέφαρα . . . ἰδέ τον, αὐτὸς εἶναι ὁ προ-
 δότης. . . Φίλος μίαν ἡμέραν καὶ ξένος σου πίστιν πρὸς
 σὲ ὠρμίζετο, πλὴν ἔπειτα ὁ θάρβαρος τὴν στάσιν καὶ
 τὴν ἀτιμίαν ἐσπειρε. Καὶ τὴν θυγατέρα σου ἀκόμη ἐπειράθη νὰ
 ἐλκύσῃ εἰς ἔρωτα θδελυρόν . . . ἐγὼ ἠθέλησα νὰ τὸν φονεύσω,
 ναί, τοῦτο ἠθέλησα . . . πλὴν μόνον ἐπληγώθη! Ἴδέτε πάντες·
 τὸ αἷμα σταζει ἀπὸ τῆς χειρός του. . . (ἀρπάζων αὐτόν).
 GONZ. (τεθορυβημένος) Ψεύδουσι!
 ΠΑΝΤΕΣ. Εἶναι ἀληθές!
 ΠΕΡΥ. Μάτην ζητεῖς νὰ μοὶ τὸ κρύψῃς! . . .
 ΑΝΤ. Τι ἤκουσα, Θεέ μου! . . . ὕβρις τοιαύτη, τοιαύτη προσ-
 βολὴ εἰς τὴν οἰκίαν μου! . . . πλὴν δὲν δύναται νὰ μεί-
 νῃ ἄνευ ἐκδικήσεως, δι' αἵματος καὶ δακρύων θὰ ἐκπλυ-
 θῇ . . . Κατάρτατος εἶναι παρὰ τοῦ Ὑψίστου ὁ προδίδων τὴν
 φιλίαν!
 GONZ. (καθ' ἑαυτὸν) (τὸ ἀδάματτον καὶ τυφλὸν πάθος.
 ὡς γίγας ἔτι μάλλον ὑψοῦται ἐν ἐμοί· δὲν κρατεῖται πλέ-
 ον τώρα ἡ ὀργή μου. Ἄν κατάρτατος εἶναι τὸ ὄνομά μου
 τρομερώτερον θὰ καταστῆ).
 ΚΑΙΚ. (καθ' ἑαυτήν) (Ἄχ! διατί ἡ ψυχὴ μου ταρασσο-
 μένη φρίττει ἐντὸς τοῦ στήθους μου, ἀφοῦ ὡς ἐκ θαύ-
 ματος ἐσώθην ἀπὸ τessaύτης χαμερπείας; Κατάρτατος εἶ-
 γαι παρὰ τοῦ Ὑψίστου ὁ προδίδων τὴν φιλίαν).
 ΠΕΡΥ. (καθ' ἑαυτόν). (Ἡ τὸ στήθος μου ταραττοῦσα ὀρεῖ

γῆ παρεξίτησε τὴν χειρὰ μου· ἀλλὰ δὲν θὰ σφάλλη πάν-
 τωτε τὸ θέλος μου ριπτόμενον κατὰ τοῦ ἐναγοῦς . . . διότι
 παρὰ πάντων εἶναι κατηραμένος ὁ προδίδων τὴν φιλίαν.)

ΑΑΒ. (καθ' ἑαυτὸν.) (Μανία ἐκδικήσεως καὶ πείσμα ἀ-
 γρίως μὲ διευθύνουσι· καὶ εἰς τὸν ἄδαν ἀκόμη ἂν κη-
 τέλλῃ, θὰ τὸν πλήξῃ τὸ μίσος μου. Κατηραμένος εἶναι
 παρὰ τοῦ θεοῦ ὁ προδίδων τὴν φιλίαν!)

ΧΟΡΟΣ ΘΘΕΛ: ΡΟΥΥ καὶ ΑΛΟΝΣ. (πρὸς τὸν Γονζάλες) Μὴ
 φοβοῦ, μέχρις οὗ ὁ ἀνδρεῖος ἐθελοντῆς σὲ προστατεύει. ὁ
 ἀλαζών ἐχθρὸς σου θὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν. Ἄσπις δὲ τοῦ
 κατηραμένου θέλει εἶσθαι ἢ φιλία τοῦ πιστοῦ του!

ΧΟΡΟΣ ΠΟΡΤΟΓΑΛΛΩΝ. (πρὸς τὸν Δόν'Αντώνιον) Εἰς
 τὴν οἰκίαν σου, Πορτογάλλε, ἔσπειραν τὸ αἰσχος καὶ τὴν
 ἀτιμίαν· ἀλλ' ἔτοιμον εἶναι τῶν φίλων σου τὸ ξίφος, τὸ
 ὁποῖον θὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀθίδεις. Κατηραμένος παρὰ
 θεοῦ εἶναι ὁ προδίδων τὴν φιλίαν!

(ἀκούεται ἔσωθρ ἀιφνίδιος καὶ παταγώδης ἤχος ἀγρί-
 ων ὀργάνων. Πάντες μένουσιν ἀρηχανοῦντες καὶ ἔττρομοι.)

ΠΑΝΤΕΣ. Τίς πλησιάζει; ὁποῖος πάταγος!

ΠΕΤΡΟΣ. (εἰσερχόμενος ἀσθματικῶν, πρὸς τὸν Δόν'Αν-
 τώνιον.) Ὁ Ἴνδὸς πολιορκεῖ τὸν πύργον σου. Ζητεῖ διὰ τοῦ
 αἵματος νὰ ἐκδικηθῇ τὸν φόνον τῆς κόρης.

ΠΑΝΤΕΣ. Καὶ εἰς ποίαν στιγμὴν! (οἱ ἐθελονταὶ ἐκφρά-
 ζουσι τρόμον.)

ΓΟΝΖ. (πρὸς ὄλους). Τί τοὺς φοβεῖσθε, ἀποῦ ἐγὼ εἶ-
 μαι ἐν μέσῳ ὑμῶν; ἂς παύσῃ πλέον ἡ ὀργή· τὰ μίσση
 πάντα ἔν, ἂς γείνωσι μίσος, καὶ βεβαιώθητε, τὴν ἀίσχραν
 μάχην θὰ θάψωμεν

ΠΑΝΤΕΣ. Εἰς τὰ ὄπλα! . . . εἰς τὰ ὄπλα! . . . εἰς
 τὰ ὄπλα! . . .

ΓΟΝΖ. (ἰδίᾳ πρὸς τοὺς ἐθελοντάς). Νικηθέντος τοῦ Ἰν-
 δοῦ, θὰ ἐκτελέσωμεν τὸ ἔργον μας· ἀναβάλλω πλὴν δὲνα
 παραιτοῦμαι τῆς ὑψηλῆς προθέσεώς μου.

ΑΝΤ. Ὁρκίσεσθε νὰ ἐξολοθρεύσωμεν τὸν κοινὸν ἐχ-
 θρὸν; . . .

ΠΑΝΤΕΣ. Ναι, πάντες ὀρκιζόμεθα. Ἴνδὲ ἄνδρες, τρέμα·
 ἔφθασεν ἡ τελευταία σου ὥρα! ἀμβλύ τὸ θέλος σου θὰ

πέσῃ εἰς τὴν κόριν! Ἐφθασεν ἡ ὥρα τῆς σφαγῆς, ἀλ-
 λοῖμόνον εἰς ἐκεῖνον ὅστις αἰσθανθῆ οἶκτον ὑπὲρ σοῦ!

ΓΥΝΑΙΚΕΣ. Ὅλοι πιστοὶ δείχθητε εἰς τὸ τολμηρὸν
 ἔργον. Χαίρετε, ἀνδρεῖοι· ἔφθασεν ἡ ὥρα, ἡ νίκη εἶναι
 εἰς χεῖράς σας.

(Πάντες ὀρμῶσιν εἰς ὑπεράσπισιν τοῦ πύργου πάλλον-
 τες τὰ ὄπλα. Ἡ Καικιλία πίπτει γορυπιεῆς, ὡσεὶ ἐ-
 πικαλουμένη τὴν θείαν ἀρωγὴν. Καταπετάσσεται ἡ αὐ-
 λαία.)

e

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

Ο ΓΟΥΑΡΑΝΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ἡ σκηνὴ παρίσται τὸ στρατόπεδον τῶν Αἰμορέ, εἰς τὸ ἔκρον τοῦ δάσους, καὶ ὀλίγον μακρὰν τοῦ πύργου, ὅστις φαίνεται εἰς τὸ βάθος.

Τὸ στρατόπεδον ἔχει θέαν ζωηράν· ἐπιδιορθοῦνται αἱ τῆς προηγουμένης ἡμέρας καταστροφαί. Γυναῖκες τινὲς θεραπεύουσι τοὺς τραυματίας, ἐκθλιβουσιν ὀπώρας καὶ τὸν ζωμὸν αὐτῶν ἐντὸς κόκκου προσφέρουσι πρὸς τοὺς πολεμιστάς τῆς φυλῆς. Οὗτοι ἐτοιμάζουσι καὶ ὀξύνουσι τὰ βέλη, δοκιμάζουσι δὲ τὰ τόξα των. Δεξιᾶ εἶδός τι σκηνῆς τοῦ Κατσίκου, συνσκευασμένης ἐκ φοινικεφύλλων. Ἐκ τινων λίθων παρὰ τὴν σκηνὴν ὑψοῦται καπνὸς ἀρωματώδης. Τὰ παιδία τρέχουσιν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο μέρος, καὶ βοηθοῦσι τὰς γυναῖκας. Ἀριστερᾶ παρὰ τι μέγα δένδρον κεῖται ἡ *Καικιλλὰ* αἰχμάλωτος· φέρει πέπλον καὶ ἐν πενήθιμῳ ἴσταται θέσει. Αἰμορέ τινες φυλάττουσιν αὐτήν.

ΧΟΡΟΣ Αἰμορέ.

ΜΕΡΟΣ Α'. Σκληρὰ, ἀγρία, αἱματώδης ὑπῆρξεν ἡ μάχη.

ΜΕΡΟΣ Β'. Κεκαλυμμένη ὑπὸ πτωμάτων ἀκόμη ἐκρυβῆναι εἶναι ἡ γῆ.

ΜΕΡΟΣ Α'. Ἀκόμη ἠχοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα τὰ μαρακά μας(*) ὁ δὲ ἥλιος θὰ σκοτισθῆ εἰς τὸν συριγμὸν τῶν βελῶν τούτων.

ΠΑΝΤΕΣ. [συνενοῦμενοι] Δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς διὰ τὸν ἑναγῆ Πορτογάλλον· ἄς τρέμη ὁ προσβαλὼν τὴν φυλὴν τῶν Αἰμορέ. Πάντες δούλοι, οἱ ἀλαζόνες πολεμισταὶ του, ἠττημένοι θὰ πέσωσιν ἐξολοθρευθέντες. Πῦρ καὶ σίδηρος! σίδηρος καὶ πῦρ, ὀρκιζόμεθα, θὰ ἐξολοθρεύσῃ τοὺς πύργους ἐκείνους· καὶ ὁ οἶνος τὸν ὁποῖον κερνώμεν, αὖριον αἶμα θὰ γείνη. Πᾶν ἄσυλον αὐτοῦ θὰ καταστραφῆ. Πῦρ καὶ σίδηρος. (ἀκούεται βραγχῆς καὶ παταγῶδης ἤχος. Πάντες σιγῶσι καὶ ἀποσύρονται παραπλευρῶς, ἀφίγοντες ἐν ταπεινῇ στάσει ἐλευθέραν ἰὴν πρὸς τὴν σκηνὴν διάβασιν).

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ο ΚΑΣΣΙΚΟΣ τῆς φυλῆς καὶ οἱ ἄνω.

Παρησιάζεται ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς σκηνῆς του. Καλύπτει καὶ τὸ σῶμα διὰ δύο δερμάτων ταπίρων, ἅτινα τῷ χρησιμεύουσιν ὡς χλαῖνα. Μέγας λόφος ἐρυθρῶν πτερῶν περιβάλλει τὴν κεφαλὴν του· κρατεῖ χονδρὸν ρόπαλον, ὅπερ ἀμέσως ἐγχειρίζει πρὸς τινὰ γέροντα Αἰμορέ, ἀπὸ δὲ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ φέρει ἀνηρτημένην σάλπιγγα, κατεσκευασμένην ἐκ μηροῦ ἀνθρώπου.

ΚΑΣ. (ἐκ τοῦ ὕψους τῆς σκηνῆς του). Πολεμικὸν ἔσμα περὶ τὴν σκηνὴν μου ἄς ἠχῆ, ἔσμα νίκης ἢ ὁποῖα θὰ καταβάλλῃ τὴν ὑπεροψίαν τοῦ ἐχθροῦ. Κεραυνοὶ εἶναι καὶ ἀστραπή ἢ ἐκδίκησης ἐν τῷ πεδίῳ τῶν Αἰμορέ. [προβαίρων] Ποῦ εἶναι ἡ αἰχμάλωτος, (πρὸς τὸν χορὸν) ἢ θυγάτηρ τοῦ ἰθαλοῦ τῶν Πορτογάλλων;

(*) Δι' ἰνοῦβια καὶ τὰ μαρακά εἶναι πολεμικὰ ὄργανα ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀγρίοις, κατασκευαζόμενα ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐκ τοῦ μηροῦ ἐχθροῦ τινος ἠττηθέντος ἐν τῇ μάχῃ. Πολλὰ τούτων ἔχουσι τὸ ἀπλούστατον σχῆμα κλάδου εἰσοδήποτε δένδρου.

ΧΟΡΟΣ. Ἴδού την.

ΚΑΙΚ. Ὅποια στιγμή!

ΚΑΣ. (ἀνεγείρων τὸν πέπλον αὐτῆς) Οὐρανέ! . . . τί βλέπω . . . ὁποῖαν θαυμασίαν καλλονὴν τῇ ἔδωκεν ἡ φύσις! . .

ΧΟΡΟΣ. Ἄλλ' ἡ ὑπερήφανος αὕτη γυνὴ ἀνήκει εἰς τὴν φυλὴν τῶν λευκῶν. πρέπει νὰ φονευθῇ! (ὁρμῶσι κατὰ τῆς Καικιλίας ὑφ' οὐντες τὰ ῥοπαῖα).

ΚΑΣ. (παρεμβαλλόμενος ὁρμητικῶς) Ὅπισω! . . . ἄλλοι μόνον εἰς ἐκεῖνον ἔστις ἤθελε τολμήσει νὰ ὑψώσῃ κατ' αὐτῆς τὴν χεῖρα! . . . νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς ἀγκάλης μου, οὐδ' αὐτὸς ὁ θεὸς τοῦτο θὰ ἔπραττε! (μετὰ γλυκύτητος πρὸς τὴν Καικιλίαν) Νεῶνις, τὸ βλέμμα σου οὐρανὸν ἔρωτος κλείει· μόνον ἀρετὴ διαφαίνεται ἐπὶ τοῦ λευκοῦ καὶ μελαγχολικοῦ σου προσώπου. Ἄν δὲ εὖνους πρὸς ἐμὲ ἡ τύχῃ σ' ἔφερε πλησίον μου, δὲν θὰ εἶσαι δούλη, ὄχι, βασίλισσα θὰ εἶσαι τῆς φυλῆς.

ΚΑΙΚ. (καθ' ἑαυτήν) (ὦ! τὸ αἶσθημα εὐσπλαγγίας, ὅπερ ἐν αὐτῷ ἐγεννήθη, εἶναι ὁ θρήνος τοῦ πατρὸς μου, εἰσδύσασθε μέχρι τῆς καρδίας του).

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

ΟΙ ΑΝΩ· σίφος Αἰμορὲ ὀδηγούντων αἰχμάλωτων τὸν ΠΕΡΥ. Εἰς τούτων κρατεῖ τὰ ὅπλα τοῦ Περύ, πλὴν τοῦ τόξου ὅπερ φέρει ἀνηρτημένον ὀπισθεν τῶν ὤμων.

ΚΑΣ. Ὅποτος θόρυβος!

ΧΟΡΟΣ. Φέρουσιν αἰχμάλωτὸν τινα.

ΚΑΣ. Ἐνα ἰνδόν.

ΚΑΙΚ. (Ὁ Περύ).

ΠΕΡΥ. (διακρίνας τὴν Καικιλίαν) (Ἐσώθη! ὦ χαρά!)

ΚΑΣ. Δὲν ἀπατώμαι! νομίζω ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ πιστὸς τοῦ μισητοῦ Πορτογάλλου. . . τίς ἐξ ἡμῶν, ἀνδρείος, ἔλαβε τὴν δόξαν νὰ νικήσῃ τὴν τίγριν τῆς ἐρήμου;

ΧΟΡΟΣ. Οὐδεὶς . . . κακὰ μοῖρα μόνον τὸν κατέστησεν αἰχμάλωτον, διότι ὁ ἀτρόμητος πολεμιστὴς ὡς δαίμων ἐπολέμησε. Ἄλλ' ἐνθ' τὸ θέλος αὐτοῦ ὡς θύελλα ἐσύριξε αὐτὸς ἐπίσεν ἡ τύχη ἐδάμασεν αὐτόν.

ΚΑΙΚ. (ὦ γενναῖε Περύ!)

ΚΑΣ. (Πρὸς τὸν Περύ) Ποῖα μυστηριώδης, δλεθρία σκέψις, ἄφρον, πρὸς ἡμᾶς σὲ ὦθει;

ΠΕΡΥ. (Ὑπὸ ζοφερᾶς εἴτι κατεγόμενος σκέψεως) Μοναδική, ἀδιάλειπτος σκέψις!

ΚΑΣ. Ἀποκάλυψον αὐτὴν, ἴσως δὲ σωθῆς, ὦ Γουαρανύ! . .

ΠΕΡΥ. Ἦλθον ἐδῶ ἵνα σὲ σφάζω, πλὴν μ' ἐπρόδωκεν ἡ τύχη!

ΚΑΣ. καὶ Χορός. Ἄθλια! καὶ δὲν εἰζεύρεις, ὅτι τῶρα μέλεις ἄερου μὲ προκαλεῖ.

ΠΕΡΥ. Δὲν μὲ μέλει!

ΚΑΣ. Καὶ θ' ἀποθάνης.

ΠΕΡΥ. (ἀγρίως) Ἐμπρός, κτυπᾶτε, δὲν σᾶς φοβοῦμαι. [ὶ Αἰμορὲ ὁρμῶσι κατ' αὐτοῦ, πλὴν ἐμποδίζονται ὑπὸ τοῦ παρεμβληθέντος Κασσίκου].

ΚΑΣ. Ὅχι! Σταθῆτε! . . . Δὲν ἔγεινεν ἀκόμη ἡ ἱερὰ τελετὴ, ταύτην δὲ πλήρη ἐπιθυμῶ ἔπειτα ἄς σφαγῇ ὁ μιτάρης, αἱ δὲ σάρκες αὐτοῦ ἄς παρατεθῶσιν ὡς τροχὴ τῶν γηραιῶν τῆς φυλῆς! . . .

ΚΑΙΚ. Μὴ . . . παῦσον, μὴ τὸ λέγῃς.

ΚΑΣ. (πρὸς τὴν Καικιλίαν) Ἐβίπέ μοι . . . τί λυπεῖσαι τόσον, ὦ γύναι, ἂν τὸ φιλημά σου ὦραϊν δύναιται νὰ τῷ καταστήσῃ τὴν τελευταίαν του ὥραν; ἢ Ἄν ἐγὼ αὐτὸς θέλω νὰ σ' ἐκλέξω νόμφην τοῦ θανάτου, ἵνα τῷ μετριάσῃς τὴν πικρίαν τῆς σκληρᾶς τύχης του;

ΠΕΡΥ. Χλευάζέ με. . . πλὴν θὰ μὲ ἴδῃς ἄνευ φόβου θνήσκοντα.

ΚΑΣ. Τὸ ἠξέυρω ἐν τῇ ἐκστάσει τοῦ ἔρωτος ὁ θάνατος εἶναι χαρά.

ΧΟΡΟΣ. ἢ Ἄρκει ἄς παύσῃ πᾶσα θραδύτης, μετ' αὐτῆς ὀρεῖται ν' ἀποθάνῃ!

ΚΑΙΚ. Εὐσπλαγγίσθητε αὐτόν! . . . φεῦ! σῶσον αὐτόν ἢ θὰ μὲ ἴδῃς νεκράν!

ΚΑΣ. (πρὸς τοὺς ἰδιούς του) Ἐμπρός, ἄς ἐτοιμασθῶσι πάντα τὰ πρὸς τὴν μεγάλην θυσίαν· ἄσματα δὲ καὶ χορὸς ἄς τιμῆσωσι τὸν πρὸς ἡμᾶς εὖνουν δαίμονα. . . (ὁ Κασσίκος ὀδηγεῖ τὴν Καικιλίαν πρὸς τὸν θρόνον ὅπου αὕτη κάθηται).

Χοροτελετή

Ο ΠΕΡΥ ὁδηγεῖται καὶ δένεται εἰς τὸ δένδρον. Οἱ Ἴνδοι τοποθετοῦνται περὶ τὸ στρατόπεδον. Εἰς τὸ βάθος γραῖαι τινές δι' ἐρυθρῶν καὶ μελαινῶν γραμμῶν κεχρωματισμέναι παρασκευάζουσι μεγάλην ἀνθρακιάν, πλύνουσι λίθον τινὰ χρησιμεύσοντά ὡς τράπεζα, καὶ ὀξύνουσι τὰ ὀστεῖνα μαχαίριά των. Εἰς πάσσαλος εἶναι ἐμπεπηγμένος παρὰ τὴν τράπεζαν, εἰς δὲ Ἰνδός νεύει πρὸς τὸν Περὺ ὅτι ἐπὶ τοῦ πασσάλου ἐκείνου ἐντὸς ὀλίγου θέλει καρφωθῆ ἢ κεφαλή του. Ὁ Κασσίκος ὑπὸ τὴν σκηνὴν του, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ροπάλου του, νεύει πρὸς τὴν ὠραιότεραν Ἰνδὴν τῆς φυλῆς· αὕτη πενθίμως κλίνει τὴν κεφαλὴν, λαμβάνει παρ' αὐτοῦ καρπούς τινας, ἔπειτα ἀγγεῖον οἴνου, ὅπερ προσφέρει πρὸς τὸν ΠΕΡΥ, καὶ τὸ ὅποιον οὗτος ἀποποιεῖται. Λαμβάνει ἔπειτα εἶδος τι ὀστεῖνου ζίφους, προσφέρει δ' αὐτῷ καὶ τοῦτο, ἀλλὰ ὁ Περὺ εὐθὺς τὸ ἀφίνει νὰ πέσῃ εἰς τὸ ἔδαφος. Κατὰ τὴν σειγμὴν ταύτην ὁ Κασσίκος ὁδηγῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν Καικιλίαν καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν τεσσάρων σωματοφυλάκων, κατέρχεται τοῦ θρόνου, ἡμικύκλιον δὲ περιελθὼν ἐπὶ τοῦ προσκηνίου, βαίνει πρὸς τὸ βάθος τοῦ στρατοπέδου. Αἱ χορεύτριαι διαγωνίως προσκλίνονται ἐνώπιον αὐτοῦ διαβαίνοντες. Αἱ Ἰνούβιαι καὶ τὰ μαρακὰ ὀρυθωδῶς ἀντηχοῦσιν, αἱ δὲ πολεμισταὶ Αἰμόρὲ παρελαύνουσιν ἐνώπιον τοῦ Περὺ, χλευαστικῶς δι' ἀγρίων χειρονομιῶν προκαλοῦντες αὐτόν. Ὁ Κασσίκος φέρεται ἐν θριάμβῳ ὑπὸ πῶν ἰδικῶν του ἐπὶ φορείου ὄλως ἀλλοκότου σχήματος.

Διαρκούσης τῆς τελετῆς

ΧΟΡΟΣ. Ἄ' ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου προσώπου του δὲν ἐφάνη ἔχνος φόβου· αἰώνιος ἔπαινος πρὸς τὸν ἀνδρείον πολεμιστήν, πῆν ἀκλόνητον τιμὴν τῶν Γουαρανύ.

ΚΑΣ. (καθ' ἑαυτὸν) « Ἄν ὑπάρχη ὄν τόσῳ μυσάρῳ, προστατεύον τὰς κκκίας, καταρῶμαι τοὺς θεοὺς, τὴν μοῖραν, παντὸς τέρατος πολὺ χειροτέραν. »

ΠΕΡΥ. (καθ' ἑαυτὸν) « (Θ' ἀποθάνω... ἀλλὰ τ' ὄνομά μου δὲν θὰ μείνῃ ἀνεκδίκητον. Τὸ αἷμά μου δηλητηριασθὲν πλείστους θανάτους θὰ προξενήσῃ!) »

ΚΑΣ. (ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς σκηνῆς του.) Ἐπαυσαν αἱ τῆς κηδείας τελεταί. Σὺ, εὐγενὴς βασιλίσσα, (καταβαίνων καὶ ἐρχόμενος πρὸς τὴν Καικιλίαν) ὡς εἶναι παρ' ἡμῖν ἔθος, διὰ τοῦ ἔρωτός σου κατάστησον εὐτυχιστάτην τὴν τελευταίαν του ὥραν! (εἰρωνικῶς) « Ἐν σου φίλημα καὶ εἰς ἐναγκαλισμός σου τοσαύτην ἄς ἐμποιήσωσι χαρὰν εἰς τὴν καρδίαν του, ὥστε χαίρων ν' ἀποθάνῃ με τὴν γλυκυτάτην ἰδέαν ὅτι ἀγαπάται. (πρὸς τοὺς ἄλλους) Τώρα ἀποσύρθητε πάντες... (πρὸς τὸν Περὺ καὶ τὴν Καικιλίαν) Ἐνῶ δὲ γίνονται αἱ τελευταῖαι παρασκευαί, ὁ ἀγρυπνῶμεν ἐφ' ὑμῶν εἰς τὸ δάσος. (κατόπιν κεύματος τοῦ Κασσίκου ὁλοι ἀποσύρονται, πληρὸν τοῦ Περὺ καὶ τῆς Καικιλίας). »

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΠΕΡΥ καὶ ΚΑΙΚΙΛΙΑ.

ΚΑΙΚ. (τρέχουσα πρὸς αὐτόν) Λοιπὸν, τί ἀπέγεινεν ὁ πατήρ μου;

ΠΕΡΥ. Ἐσώθη, ἡσύχασον.

ΚΑΙΚ. ὦ! χαρά!... Σὲ ὑπερευχαριστῶ... ἀλλὰ φύγε, ἀπομακρύνθητι.

ΠΕΡΥ. Ποτέ! ἐδῶ μὲ κρατεῖ τὸ πεπρωμένον μου· ἐδῶ ὀρεῖλω νὰ μείνω!

ΚΑΙΚ. ὦ! μὴ τόσον ὑπερηφάνως περιφρονῆς τὴν περιμένουσάν σε τύχην· ἀχαλίνωτος θὰ ἐξέσπα κατὰ σοῦ ἡ σκληρὰ ἐκδίκησις των... .

ΠΕΡΥ. Δὲν φροντίζω περὶ τῆς ζωῆς μου· οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε θεὸς θὰ μ' ἐμποδίσῃ! Τέκνον τοῦ δάσους, ὡς εἶμαι... δὲν φοβοῦμαι τὴν τύχην!

ΚΑΙΚ. Ἄλλὰ παραφρονεῖς!... .

ΠΕΡΥ. Καὶ ἂν παράφρων σοὶ φαίνομαι, μάτην θ' ἀνα-
θίστασο πρὸς τοὺς σκοπούς μου!

ΚΑΙΚ. Ἐάν μὲ ἀγαπᾷς, ὦ! μὴ τόσον ἀγρίως μοὶ δι-
λῆι' σὲ ἱκετεύω, πιστέ μου. Διότι, ἢ ἔάν ἡ σκληρὰ τύχη
μ' ἤρνητο τώρα νὰ σὲ σώσω, θὰ ἀπέθνησκον ὑπὸ λύπης,
τὸ αἰσθάνομαι ἐν τῇ καρδίᾳ μου! (παύσει).

ΠΕΡΥ. Διατί διὰ μελαγχολικῶν βρέχεις δακρῶν τοὺς
ὀφθαλμούς σου; πλησίον σου, ὦρατε ἄγγελοι, δὲν φοβοῦμαι
κινδύνους. Μὴ διὰ τὴν τύχην μου κλαίε, κατάστειλον τοὺς
στεναγμούς σου ἄφες με, ὦ! ναι πρὸς Θεοῦ, ἄφες με πλη-
σίον σου ν' ἀποθάνω!...

ΚΑΙΚ. Τί λέγεις!... μὴ ἐπαναλάβῃς τὸν μοιραῖον τοῦ-
τον λόγον! Θέλω νὰ σὲ σώσω, καὶ ἡ ἐσχάτη αὕτη ἐλπίς
μὲ παρηγορεῖ διὰ τοῦ αἵματός μου θὰ πραυθῇ ἡ ὀργὴ
τῶν θαρβάρων· μένω ἐδῶ, σὺ δὲ φύγε, εἰς τὰς φροντί-
δας σου συνιστῶ τὸν πατέρα μου.

ΠΕΡΥ. Διὰ τοῦ θανάτου μου σώζω καὶ τὸν πατέρα
καὶ σέ. (σύννους)

ΚΑΙΚ. Παράδοξον μυστήριον εἶναι' σὲ παρακαλῶ, ἀπο-
κάλυψόν μοι τούτο!...

ΠΕΡΥ. Ἄλλ' ἀκόμη δὲν ἐνόησας ὅποιον ὄλεθρον θὰ ὑ-
φίσταται οἱ ἰδιόχοι σου;

ΚΑΙΚ. Θεέ μου!... τί λέγεις; τί εἶπες;

ΠΕΡΥ. Ὅτι μόνος ἐγὼ ἐδῶ ὀφείλω νὰ τιμωρήσω καὶ
ἐξολοθρεύσω τὸν σκληρὸν ἐχθρὸν σας.

ΚΑΙΚ. ὦ! φθάνει, Περύ! ζῆσον διὰ τὸν ἔρωτά μου.

ΠΕΡΥ. ὦ, μὴ! μὴ τὸ λέγῃς... ἔφθασεν ἡ ὥρα τοῦ
θανάτου μου!

ΧΟΡΟΣ ΑἸΜΟΡΕ (ἔσωθεν) Θάνατος!... θάνατος!...
ὁ προδότης κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Κασσίκου ἃς διαμελι-
εθῇ, ἃς σπαραχθῇ ὑπὸ τῶν προσετώτων τῆς φυλῆς.

ΚΑΙΚ. ὦ, τὰς τίγρεις! τετέλεσται, δὲν θὰ δυνηθῶ πλέ-
ον νὰ σὲ σώσω. Τί ἐπραξας;

ΠΕΡΥ. Ἀτρήμητος θὰ περιμεῖνω ἐδῶ τοὺς ληστές! (χω-
ρεῖ νὰ ἴθῃ αὐτὸν ἢ Καικιλία, καταπίρει δηλητηριώδη πε-
ριεχόμενον ἐντός κόκκου, ἀνηρημένου ἐκ τοῦ τραχή-
λου αὐτοῦ.) Τὸ πᾶν τετέλεσται! ὦ! γλυκύτατον τοῦ ἔτ-
ρωτός μου ὄνειρον!... αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου συν-

τριδομένην! χαῖρε, Καικιλία! (ἐξαιρέσιμος) ὦ! καλύθη μου!
ὦ! εὐφροὶ τῆς πατρίδος μου κοιλάδες, χαίρετε... δέχθη-
τε τὸν τελευταῖον, ἐκ τοῦ χεῖλους μου στεναγμόν! Καὶ
ἐπειδὴ αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου νεκρομένην, ἃς θρασύ-
σω καὶ τὸ φοβερὸν τοῦ πατρός τόξον. (φιλεῖ τὸ τόξον του
καὶ ἔπειτα τὸ θραύει.)

ΚΑΙΚ. (καθ' ἑαυτήν) (Ἐὐσπλαγχνίσθητι, θεέ μου, τὴν πι-
στὴν ἐκείνην καρδίαν!)

ΧΟΡΟΣ ΑἸΜΟΡΕ. (ἔσωθεν) ἂ! ἄς σφαγῇ, ἃς σπαραχθῇ
ὑπὸ τῶν προσετώτων τῆς φυλῆς.

ΚΑΙΚ. Θεέ μου! σὺ ὅστις ἐλέπεις τὴν δαινήν ταύτην
ἔσαν, σὺ μόνος δύνασαι νὰ διασκεδάσῃς τὴν φρικτὴν κα-
ταιρίδα. Ἡ τὴν ψυχὴν μου ὄλην κατέχουσα λύπη, μὲ θα-
νατηρᾶν ἠγωνίαν σπαρασσεί τὴν καρδίαν μου.

ΠΕΡΥ. Θεός τις μ' ἐμπνέει καὶ θάρρος μοὶ δίδει, ἐν τῷ
στήθει ἔχω τὸν θάνατον, ἀλλὰ δὲν τρέμω. Κατὰ πρόσω-
πον τὸν βλέπω, τὸν προκαλῶ, καὶ τὰ πάντα χλευάζω μὲ
τὴν ἰσχυράν μου καρδίαν.

Σ Κ Η Ν Η Ε'.

Οἱ ΑΝΩ καὶ ὁ ΚΑΣΣΙΚΟΣ ἀκολουθοῦμενος ὑφ' ὀλων
τῶν τῆς φυλῆς Αἰμορέ.

ΚΑΣ. (πρὸς τοὺς τῆς φυλῆς του, ἐφορμῶντας κατὰ τοῦ Πε-
ρῦ). Παύσατε τὴν ὀργὴν σας. Τώρα ἃς πληρωθῇ ἡ ἱερὰ τε-
λετή (ὁ Χορὸς ὑψόνουσι τὰ ὄπλα κατὰ τοῦ Περῦ πλὴν
ὁ Κασσίκος τοὺς ἐμποδίζει.) Μόνον διὰ τῆς χεῖρός μου πρέ-
πει οὗτος νὰ πέσῃ πληγεί. Ἀλλὰ πρῶτον γονυκλινεῖς ἃς
ἐπικαλεσθῶμεν πάντες τὸν θεὸν τῶν Αἰμορέ, καὶ ἱκετεύον-
τες ἃς προσενέγκωμεν αὐτῷ τὸ θῆμα. (Πάντες, πλὴν τοῦ
Κασσίκου, τῆς Καικιλίας καὶ τοῦ Περῦ, γονυπετοῦσι).

ΚΑΣ. (ὑψῶν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν), Θεέ τῶν Αἰμο-
ρέ, στρέψον τὸ βλέμμα πρὸς ἡμᾶς· ἐνώπιόν σου γονυπετεῖ
σύμπασα ἡ πιστὴ σου φυλή.

ΧΟΡΟΣ. Θεέ τῶν Αἰμορέ, στρέψον τὸ βλέμμα πρὸς ἡ-
μᾶς, ἐνώπιόν σου γονυπετεῖ σύμπασα ἡ πιστὴ σου φυλή.

ΚΑΣ. Ἀπὸ τοῦ θρόνου σου κατὰβῆθι, ἰσχυρὲ θεὸ τοῦ οὐρανοῦ, ὅστις ὡς ὁ ἥλιος λάμπεις ἐπὶ τῶν πιστῶν σοι. Ἐν τῇ καταβάσει σου τὰ φυτὰ σείονται, ἡ γῆ ὅλη τρέμει, τὸ κῦμα μένει ἀκίνητον καὶ ὁ κερκυρὸς εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου του σταματᾷ. Τοῦ βραχίος τούτου ἔρωτος τὸ διαθερωτικὸν πῦρ . . .

ΧΟΡΟΣ. Προσφέρομεν πρὸς σέ! . . .

ΚΑΣ. Τὸ αἷμα τοῦ αἰχμαλωτισθέντος πολεμιστοῦ. . .

ΧΟΡΟΣ. Προσφέρομεν πρὸς σέ! . . .

ΚΑΣ. Τὸν ὕστατον πόθον του, τὸν ὕστατον στεναγμὸν του. . .

ΧΟΡΟΣ. Προσφέρομεν πρὸς σέ! . . .

ΚΑΣ. καὶ ΧΟΡΟΣ. (ἐγειρόμενοι) «θεὸ τῶν Αἰμορῶν, θὰ ἐξιλεωθῇ ἡ δικαία ὀργή σου ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ θωμοῦ σου » θὰ φονευθῇ ὁ δειλὸς, ὁ προδότης.»

ΠΕΡΥ. (καθ' ἑαυτὸν) «δὲν φοβοῦμαι τὴν περιμένουσάν με τύχην! δι' ἐκείνην μόνον, δι' ἐκείνην φρίττω . . . πλὴν μάτην . . . οἶμοι! . . .»

ΚΑΙΚ. (καθ' ἑαυτήν) «Υψίστε, τὸν ὅποιον λατρεύω, μόνον παρὰ σοῦ ἐπικαλοῦμαι βοήθειαν!»

Σ Κ Η Ν Η Σ Τ'.

Οἱ ἄνω, ΔΟΝ ΑΛΒΑΡΟΣ καὶ ΔΟΝ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ στίφους Πορτογάλλων.

ΧΟΡΟΣ. Θάνατος ἐπ' αὐτοῦ.

ΠΕΡΥ. [περιφρονητικῶς] Κτυπᾶτε. . .

(ἀκούεται ἔσωθεν ἐκπυρσοκρητικὸς πολλῶν πυροβόλων; σὺνταμα δὲ ἤχος σαλπίγγων.)

ΚΑΣ. Τί εἶναι;

ΧΟΡΟΣ. Μᾶς κατέλαβον . . . (ἀποσύροντας πάντες ἀριστερᾶ συσσωρευόμενοι ὀπισθεν τοῦ Κασαίκου.)

ΚΑΙΚ. καὶ ΠΕΡΥ. (καταφεύγοντες δεξιᾷ) «ὦ! γλυκεῖα ἐλπίς! . . .»

ΧΟΡΟΣ. (μετ' ἀγρίας ὠρυγῆς) Εἰς τὰ ὄπλα! . . . εἰς τὰ ὄπλα! . . .

«Ὁ Δὸν Ἀρτώριος ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τάγματος Πορτογάλλων ἐμφανίζεται εἰς τὸ βάθος ἐπὶ τοῦ βατοῦ μέρους· οἱ Αἰμορῶν ἐκτοξεύουσι βέλη, οἱ δὲ Πορτογάλλοι ἐκπυρσοκροτοῦσιν· ὁ Κασαίκος κλονεῖται καὶ πίπτει ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῶν ἰδικῶν του, οὔτινες ἀπάγουσιν αὐτόν.»

ΚΑΙΚ. (ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Δὸν Ἀρτωρίου) «Ἄ! πάτερ! . . . μ' ἔσωσας! . . .»

ΑΝΤ. «Ὀχι, θύγατερ· ὁ θεὸς σὲ ἔσωσε.»

(Τινὲς τῶν Πορτογάλλων καταδιώκουσι τοὺς Ἰνδοὺς, ἕτεροι δὲ μένουσιν ἐπὶ σκηνῆς. Γενικὴ εἰκὼν. Καταπετάσσεται ἡ αὐλαία.)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

Ο ΓΟΥΡΑΝΥ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου φωτιζόμενα ὑπὸ θαδδὸς καθηλωμένης ἐπὶ τινος στήλης. Θύρα εἰς τὸ βάθος μετὰ κλιμακος φερούσης πρὸς τὰ δωμάτια. Δεξιᾷ ἄξιστος θύρα, συγκοινωνοῦσα μὲ τὰ ἄλλα ὑπόγεια. Ἄφ' ἐνὸς βαρέλιά τινα πυρίτιδος συνεσωρευμένα.

ΡΟΥΥ, ΑΛΟΝΣΟΣ καὶ Χορός 'Εβελιουτῶν' ἔπειτα ΓΟΝΖΑΛΕΣ.

ΧΟΡΟΣ. Ἀκόμη δὲν ἔρχεται ; . . .

ΑΛΟΝ. Μὴ δυσανασχετήτε ἀναμένοντες· μόνος αὐτὸς δύναιται νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τῆς ἐπικειμένης σκληρᾶς εἰμαρμένης.

ΧΟΡΟΣ. Ἄρα νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως . . .

ΡΟΥΥ. Ταχύτερος θέλω εἶσθαι τὸν γνωρίζετε καὶ τοῦτο φθάνει.

ΑΛΟΝ. Οὐδὲν ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν πλέον ἐκ τοῦ γέροντος Ἰδαλγοῦ· ὀλίγοι πιστοὶ τῷ μένουσι, καὶ κατ' αὐτῶν εἴμεθα ἡμεῖς.

ΧΟΡΟΣ. Κατεδικάζεν ἡμᾶς εἰς θάνατον . . .

ΓΟΝΖ. (παρρησιαζόμενος εἰς τὴν δεξιᾷ θύραν.) Καὶ αὐτὸς θ' ἀποθάνῃ.

ΠΑΝΤΕΣ. Γονζάλες . . .

ΓΟΝΖ. Ναι, καὶ ἔρχομαι ἄγγελος ἐλευθερίας. (στρεφόμενος πρὸς τὸν Ἀλόσον) Ὅποια νέα φέρεις σὺ ; . . .

ΑΛΟΝ. Ὁ Ἀλδαρος ἐφρονεύθη . . .

ΓΟΝΖ. Τὸ ἤξεύρω . . .

ΑΛΟΝ. Ὁ Ἰδαλγὸς δὲν δύναται πλέον νέας νὰ πειραθῇ μάχης.

ΓΟΝΖ. Καλὰ καὶ ἡ Καικιλία ; . . .

ΑΛΟΝ. Ἀβλαβῆς ἐσύρθη ἐνταῦθα.

ΓΟΝ. Καὶ ὁ Περὺ ; . . .

ΑΛΟΝ. Ὁ φύλαξ δαίμων του ἔσωσεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ θανάτου.

ΓΟΝΖ. Ἄλλ' ἐπ' ὀλίγον ! . . . πρὸ τῶν ποδῶν μου θὰ πῆσῃ ὁ ἄτιμος . . . (εἶτα στρεφόμενος πρὸς τοὺς περικυκλῶντας αὐτὸν ἑβελιουτᾶς.) Ἀκούσατέ με τώρα πάντες· ἐγερθεῖς εἰς ἀπροσδοκῆτον ἐφόδου, ἀγριώτερος ἀνίσταται ὁ ἰνδὸς καὶ ἐν τῇ μανίᾳ του ἐκδικῆσαι ὀρκίζεται εἰς τοὺς θεοὺς· πᾶσα ἐλπὶς θὰ ἐξέλιπεν ἀφ' ὑμῶν, ἐὰν πρὸ ὀλίγου δὲν ἐσυνθηκολόγουν μετὰ τοῦ ἐχθροῦ.

ΠΑΝΤΕΣ. Καὶ τί θέλει ;

ΓΟΝΖ. Ἴνα τῷ ἀνολίζωμεν τὰς θύρας, ζῶν δὲ ἡ νεκρὸς τῷ παραδοθῇ ὁ κύριος τοῦ πύργου . . .

ΠΑΝΤΕΣ. (καθ' ἑαυτοὺς) Ἄτιμον μᾶς ἐπιβάλλει προᾶξιν . . .

ΓΟΝΖ. Καὶ τί ; . . . Διστάζετε . . . Προτιμάτε λοιπὸν τῶρα ν' ἀποθάνητε ὑπὲρ τοῦ Ἰδαλγοῦ, ὅστις, ἂν ἐξωλοθρεῖτο ὁ ἐχθρὸς, εἰς τὸν πέλεκυν θὰ κατεδικάζε τὰς κεφαλὰς σας ;

ΠΑΝΤΕΣ. (μετὰ βραχὺν δισταγμὸν) Ἡ αὐτὴ μετὰ σοῦ μᾶς συνδέει τύχην· διάταξον, θὰ ὑπακούσωμεν.

ΓΟΝΖ. Τὴν Καικιλίαν μόνην θέλω νὰ σώσω· ἐκείνην τὴν προσφιλῆ θέλω νὰ τηρήσω εἰς τὸν ἔρωτά μου. Κατὰ τὴν ὑπερτάτην ταύτην ὥραν ἰσχυρότερος ἐξυπνᾷ ἐν τῷ στήθει μου ὁ ἔρωσ· περιφρονῶ τοὺς κινδύνους καὶ τὸν θάνατον διὰ τὸ περικαλλές καὶ ἄβρον ἐκεῖνο ἄθος. Ἄν ἡ τύχη ἐναντία ποτὲ εἰς ἐμὲ ἐπὶ τοῦ φλογεροῦ τὴν ἀφήρπασεν ἔρωτός μου, οὔτε ὁ ἄδης, οὔτε ὁ κόσμος, οὔτε ὁ θεὸς θὰ δυνηθῇ νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοῦ στήθους μου.

ΡΟΥΥ καὶ ΑΛΟΝ. (πρὸς τὸν Χορὸν) Ἄς δράμωμεν νὰ δπλασθῶμεν . . . ἄς ἐξυπνήσῃ ἡ μανία ἡμῶν . . . αἰκίος ἄς μὴ μᾶς ἀναχαιτίσῃ . . . φόβος μακρὰν ἡμῶν ἔστω . . .

ΓΟΝΖ. Πρῶτος ἄς πῆσῃ πληγῆς ὁ κακοῦργος Περὺ, νὰ

τὸν ἴδω ψυχορραγοῦντα, πρὸ τῶν ποδῶν μου κυλιόμενον. Μιζῶ μὲ σὰς θὰ πέσω ἐπὶ τοῦ τυράννου ὅστις εἰς θάνατον μᾶς κατεδίκασε, καὶ τὸ σκληρὸν αἴσχος θὰ ἐκπύσω.

ΟΑΟΙ. Ναί, ὁ τύραννος ἰδαλγὸς νικηθεὶς θὰ πέσῃ καὶ οὕτω θὰ ἐκδικηθῶμεν τὴν σκληρὰν ὕδριν.

ΓΟΝΖ. Ἐγὼ θὰ σὰς δώσω παράδειγμα θάρρους, ἀκολουθεῖτέ με . . .

ΠΑΝΤΕΣ Σὲ ἀκολουθοῦμεν.

ΓΟΝΖ. Θάνατος εἰς τὸν ἰδαλγόν . . .

ΠΑΝΤΕΣ. Ναί, θάνατος εἰς τὸν ἀπάθθρωπον ἰδαλγόν.

(ὁρμῶσι πρὸς τὴν ἐν τῷ μέσῳ θύραν.)

Σ Κ Η Ν Η Β'.

Δὸν ΑΝΤΩΝΙΟΣ παρρησιάζεται μετὰ τοῦ ΠΕΤΡΟΥ ἐπὶ

τῆς δεξιᾶς θύρας.

ΑΝΤ. Ὅχι, προδίδται! . . . Ἐμαθον τὴν δειλὴν πλεκτάνην σας, καὶ ἔλους σὰς κρατῶ. (πρὸς τὸν Πέτρον, δεικνύς ἐκτελεῖ), Κλείσον τὴν θύραν ἐκείνην καὶ ἄφες με ἐδῶ ἔγὼ μόνος δύναμαι νὰ τοὺς τιμωρήσω.

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

ΠΕΡΥ καὶ ὁ ἄνω

ΠΕΡΥ. (εἰσερχόμενος διὰ τῆς ἐν μέσῳ θύρας) Κύριε . . .

ΑΝΤ. Περύ! . . . ἐσώθη; ἐκ τοῦ δολητηρίου; . . .

ΠΕΡΥ. Ἡ δέσποινά μου μοὶ ἐπέβαλε νὰ ζήσω καὶ ἔτραξα εἰς τὸ δάσος καὶ ἀπὸ τῆς χόρτα θαυμασία, ἡ δύναμις τῶν ὀπῶν εἰς ἐμὲ μόνον εἶναι γνωστὴ, ἐζήτησα καὶ ἔλαβον τὴν ζωὴν.

ΑΝΤ. Τώρα λοιπὸν φύγε, ἂν δύνασαι . . .

ΠΕΡΥ. Νὰ φύγω;

ΑΝΤ. Ἐγὼς ὀλίγου ἂ πύργος καταστρέφεται ἐπάνελθῃ

μεταξὺ τῶν ἰδικῶν σου καὶ ζῆσον, φίλε, καὶ εὐτύχει· ἄλλη ἐλπίς δὲν μένει εἰς ἡμᾶς ἢ ἐντιμος θάνατος . . .

ΠΕΡΥ. Καὶ ὁ θραχίων μου . . .

ΑΝΤ. Τί λέγεις; . . .

ΠΕΡΥ. Ἐἴα ἐξ ὑμῶν δύναμαι νὰ σώσω . . . ἡ θύρα αὕτη (δεικνύων τὴν θύραν δεξιᾶ) φέρει ἐπὶ τοῦ περικυκλωθέντος τὸν πύργον χειμάρρου . . .

ΑΝΤ. Τὸ ἤξεύρω· ἀλλὰ τί ἐννοεῖς; . . .

ΠΕΡΥ. Νὰ διέλθω τὴν ἄβυσσον! . . .

ΑΝΤ. Μάτην τὸ ἐλπίζεις.

ΠΕΡΥ. Θεός τις μ' ἐμπνεῖ, θὰ δυνηθῶ νὰ διαβῶ αὐτὴν.

ΑΝΤ. Ἀλλὰ πῶς; . . .

ΠΕΡΥ. Ἡδυνήθην νὰ ρίψω μίαν δοκὸν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἀντικειμένην ὄχθην . . .

ΑΝΤ. Καὶ θέλεις; . . .

ΠΕΡΥ. Τὴν κινητὴν γέφυραν νὰ διαβῶ μὲ ἕνα ἀπὸ σὰς.

ΑΝΤ. Ἀδύνατον! . . .

ΠΕΡΥ. (ἀποφασιστικῶς) Εἰς ἄλλους, πλὴν εἰς ἐμὲ ὄχι.

ΑΝΤ. Πήγαινε λοιπὸν . . . χαιρε . . . φύγε . . .

ΠΕΡΥ. Κύριε . . .

ΑΝΤ. Τί ζητεῖς; . . .

ΠΕΡΥ. Τελευταίαν χάριν . . .

ΑΝΤ. Λέγε . . .

ΠΕΡΥ. Ἐπίτρεψον νὰ σώσω τὴν Καικιλίαν . . .

ΑΝΤ. (μετ' αἰφνιδίας γαρᾶς) Ἄ! θεέ μου! . . .

ΠΕΡΥ. Δι' αὐτὴν ἐζήτησα τὴν σωτηρίαν, ὄχι δι' ἐμέ. Ὁ ἀποθάνω ἂν τὴν χάριν ταύτην μοὶ ἀρνηθῆς.

ΑΝΤ. Εἰς σὲ μόνον τοιαύτη χάρις θὰ εἶδιδετο παρὰ τοῦ πατρός . . . πλὴν ὁ θεός τὸ ἀποτρέπει. Σὺ λατρεύεις καὶ τιμᾶς τὰ εἰδῶλα. Ἡ καρδίκα ἡμῶν ἕνα, τὸν ἀληθῆ θεὸν λατρεύει.

ΠΕΡΥ. Τί ἀκούω; . . . τοῦτο μόνον τὸ ἐμπόδιον παρεμβάλλεται; . . . Τὸν θεὸν τὸν ὅποιον ἡ Καικιλία λατρεύει, αὐτὸν κ' ἐγὼ θέλω λατρεύω . . .

ΑΝΤ. Λέγεις τὴν ἀλήθειαν; . . .

ΠΕΡΥ. Ἀρνοῦμαι τὰ εἰδῶλα τῶν Γουαρανὸν μῆσόν με εἰς τὰ τῆς πίστεώς σου, γονυπετιῆς σὲ ἰκετεύω (γονυπετεῖ)

ΑΝΤ. (ἔψων τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐμὲ

πνευσθείς) Μέγιστε Θεέ, ὁ τὰ πάντα κανονίζων, πάνσοφε καὶ παντεπόπτα, εἰς τὴν σὴν κτιτάπεμψον εὐεργετικὴν χάριν ἐπὶ τοῦ ἥρωος τούτου. (ἀντί τῶν δύο τούτων στίχων) ἄφω; ζωῆς, κατέβηθι ἐπὶ τοῦ ἥρωος τούτου! (ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Περύ). Ἐδῶ, ἐν ὀνόματι τῆς ἁγίας Τριάδος, σὲ καλῶ χριστιανόν. Τοῦτο εἶναι, ἄνδρες ἀδελφέ μου, τὸ βάπτισμά σου (ἀρασπίας τὸ ξίφος καὶ παρρησιάζων πρὸς τὸν Περὺ τὴν λάβην ἐν οχήματι σταυροῦ). Ὁρκίσθητι τώρα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τούτου ὅτι πιστὸς θὰ μείνῃς πάντοτε πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις ἐν τῇ πίστει αὐτοῦ ἀνακαινοῖ τώρα τὴν καρδίαν σου.

ΠΕΡΥ. Ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τούτου ὀρκίζομαι ὅτι πιστὸς θὰ μείνω πάντοτε πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις ἐν τῇ πίστει αὐτοῦ ἀνακαινοῖ τώρα τὴν καρδίαν μου (ἐγείρεται).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΚΑΙΚΙΑΙΑ καὶ οἱ ἄνω.

ΚΑΙΚ. (προστρέχει σπεύδουσα καὶ τεθορυβημένη) Πάτερ . . .

ΑΝΤ. Θύγατερ.

ΚΑΙΚ. Ἐρθασεν ἡ ἐσχάτη μας ὥρα . . .

ΑΝΤ. Ὁ Θεὸς θέλει νὰ σωθῇ; . . .

ΚΑΙΚ. Ἐντὺς ὀλίγου μεταξὺ τῶν ἀγγέλων τοῦ θά εἶμαι. Μαινόμενα πλησιάζουσι τὰ στίφη τῶν Αἰμορῶ, καὶ ἡ λύσσα τῶν προδοτῶν, ἡ τὰ πάντα καίουσα καὶ ἐξολοθρεύουσα, βρυχᾷται πέριξ.

ΑΝΤ. Ὅχι, ἀκουσόν με! λάμπουσα ἀκτις πίστεως κατήλθεν ἐπὶ τοῦ Περύ. Οὗτος κλίνει τὸ γόνυ καὶ πιστεύει, σὸν ἐν τριάδι Θεόν τῶν πατέρων μας.

ΚΑΙΚ. Εἶναι ἀληθές;

ΑΝΤ. Πρὸς αὐτὸν σ' ἐμπιστεύομαι, Καικιλία.

ΚΑΙΚ. Καὶ θέλεις;

ΑΝΤ. Ἴνα σὲ ὀδηγήσῃ πρὸς τοὺς συγγενεῖς ἡμῶν;

ΚΑΙΚ. Τί ἀκούω; Νὰ ἀποχωρισθῶ ἀπὸ σοῦ; ὄχι, ποτέ. Μὲ σὲ ὀρκίσθην, πάτερ μου, νὰ ζήσω, μὲ σὲ ν' ἀποθάνω. Ἀδύνατον εἶναι ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ σέ· τὸ αὐτὸ μνηστὴρ εἶμι ἡ δὲ δεχθῆ πατέρα καὶ θυγατέρα.

ΑΝΤ. Ὅχι, ἀγαπητή μου, ν' ἀπαλλάξω θέλω σὲ τοῦ κινδύνου καὶ ἔπειτα ἀτρόμητος νὰ προκαλέσω τὴν ἐναντίαν μου τόχην. (ἰκευτικῶς.) Ζήθι, καὶ πάντοτε διατῆρει ἐν τῷ στήθει τὴν μνήμην μου· ποτὲ νὰ μὴ μαρανθῇ τὸ ἄνθος τῆς υἱότητος στοργῆς σου.

ΠΕΡΥ. Ὁ δέσποινά μου, ἕδος εἰς τὸν πατέρα, εἰς τὸν Θεόν· ἔλθε, ἀκολούθησόν με, φύγε, ἐπάνελθε εἰς τὴν γενεθλίαν σου γῆν. . . Πιστὸν καὶ ταπεινὸν πάντοτε θὰ μ' ἔχῃς δούλον, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι. Ἀναγεννηθεῖσαν καὶ ἀγνήν σοὶ ἀφιερῶ τὴν καρδίαν μου.

ΓΟΝΖ. καὶ ΧΟΡΟΣ *ἑθελοντῶν ἔσωθεν δεξιᾷ πλησιέστερον* Ἐλευθέρᾳ ἄς ἀφῆθῃ τέλος ἡ διάβασις· θάνατος, θάνατος ἐπὶ τοῦ τυράννου.

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ Αἰμορῶ (ἔσωθεν ἀκ τοῦ βάθους, πλησιέστερον.) Ἀκατάσχετος εἶναι πλέον ἡ μανία ἡμῶν ἐλευθέρων! . . .

ΑΝΤ. Ἄδου ἡ ὥρα τοῦ κινδύνου! . . .

ΠΕΡΥ. (μὲ ἔξαψεν ὀργῆς). Καὶ δὲν δύναται τώρα νὰ σὲ συντρίψῃ ὁ πόνος μου! . . .

ΑΝΤ. (πρὸς τὴν Καικιλίαν) φύγε . . . φύγε. . .

ΚΑΙΚ. (σφιγκτὰ περιπτυσσομένη τὸν πατέρα της.) Ἄδεν χωρίζομαι ἀπὸ σοῦ εἰς τοιαύτην στιγμήν.

ΑΝΤ. Πρὸς Θεοῦ σὲ παρακαλῶ. . . σὲ ἐξορκίζω εἰς τὴν στοργὴν μας. . .

ΠΕΡΥ. (πρὸς τὴν Καικιλίαν) Ἐλθέ. . .

ΚΑΙΚ. (ὡς ἄνω) Ἄ! ὄχι· ἐδῶ μὲ σὲ περιμένω τὸν θάνατον, πλησίον σου θὰ πέσω φανευθεῖσα (αἱ ἐσωτερικαὶ κραυγαὶ πλησιάζουσι).

ΑΝΤ. (ἀποσπῶμενος τῆς ἀρχαίας τῆς Καικιλίας λέγει πρὸς τὸν Περὺ, μετ' ἐπισήμου τόνου)· Σοὶ ἐπιτάττω νὰ εἶναι ἀποσπᾶσης ἀπὸ τοῦ στήθους μου.

ΠΕΡΥ. (ἰκελεῖ) Ἐμπρός, πηγαίνωμεν. . .

ΚΑΙΚ. Βοηθεῖ μοι, θεέ μου! . . . ἐκλείπουσιν αἱ δυνάμεις μου! . . . (κλωρεῖται).

ΑΝΤ. (ἀπαίζεται αὐτὴν μετὰ στοργῆς, ἔπειτα τὴν ἀποθέτει εἰς τὰς ἀρχαίας τοῦ Περύ, λέγων αὐτῷ). Φύγε.

ΠΕΡΥ. (ὑποστήριζων τὴν Καικιλίαν λιποθύμον, ὀδηγεῖ αὐτὴν πρὸς τὴν θύραν ἀριστερᾶ) Χαῖρε!

Σ Κ Η Ν Η Ε'.

ΓΟΝΖΑΛΕΣ, ΕΘΕΛΟΝΤΑΙ, ΡΟΥΓ, ΑΛΟΝΣΟΣ
καὶ ΔΟΝ ΑΝΤΩΝΙΟΣ.

ΓΟΝ. (καταρρέπιτων τὴν ἐν μέσῳ θύραν καὶ ὄρμῶν εἰς τὴν σκηνὴν καθ' ἣν σιγμῆν ὁ Περὺ καὶ ἡ Καικιλία φεύγουσι κραυγάζει.) Σταθῆτε.

ΑΝΤ. (τασσομένος πρὸ τῆς θύρας ἀριστερᾶ) Ὅχι· εἶναι ἀργὰ πλέον!...

ΓΟΝΖ. ὦ! λύσσα!... φονεύσατέ τον...

ΑΝΤ. (πλησιάζων πρὸς τὴν στήλην ἐφ' ἧς εἶναι ἡ δᾶς.) Οὐδεὶς ἀπὸ σᾶς θέλει ἐξέλθῃ ἀπ' ἐδῶ· θ' ἀποθάνω, ἀλλὰ μετ' ἐμοῦ ὅλοι σεῖς θ' ἀποθάνητε!...

ΠΑΝΤΕΣ. Τί!... πῶς;...

ΑΝΤ. Τώρα τὸ ἐλέπετε... (ἀποσπᾶ ἐκ τῆς στήλης τὴν δᾶδα, πλησιάζει αὐτὴν πρὸς τὰ βαρέλια τῆς πυρίτιδος· ἀκούεται τρομερὰ ἐκφυροσχορδῆσις, ὁλόκληρος δὲ ἡ σκηνὴ κρημνίζεται.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

Φαίνεται μακρόθεν τὸ στρατόπεδον τῶν Αἰμορέ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ δὲ λόφου ἡ Καικιλία, ἥτις ἰδοῦσα τὴν καταστροφὴν τοῦ πύργου πίπτει γονυπετῆς ὑποστηριζομένη ὑπὸ τοῦ Περὺ, δεικνύοντος αὐτῇ τὸν οὐρανόν. Γενικὴ εἰκὼν.

(Καταπετάσσεται ἡ ἀβλαλα.)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΟΣ.

ΣΗΜ. Γουαρανὸν εἶναι λαὸς τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς. Ἰδαίως γὰρ καλεῖται ἐν Ἰσπανίᾳ πᾶς ἀνεξάρτητος κτηματίας.